

JOAN FONT

LA VAGA

**DE L'HARRY WALKER
DE BARCELONA**

(DESEMBRE 1970 - FEBRER 1971)

EDICIONS CATALANES DE PARÍS

Aquest segon llibre de la col·lecció "Fets i documents" exposa documentalment el desenvolupament d'una vaga viscuda i organitzada per les noves generacions d'obrers catalans, nascudes a la vida del treball després de la desfeta i la repressió de la guerra.

Aquesta vaga mantinguda a la Harry Walker, de Barcelona, des del mes de desembre de 1970 al de febrer de 1971, com les altres d'aquests darrers anys, demostra l'aparició a Catalunya d'un nou sindicalisme que ha sabut crear novament una organització, uns quadres, un nou estil i una nova estratègia, en la clandestinitat i sota la repressió policíaca, patronal, falangista i del *Tribunal de Orden Publico*, després de la desfeta de 1939 i de la salvatge repressió dels anys quaranta que deixà sense direcció i quadres a la massa obrera catalana vençuda pel feixisme franquista, i la posà a la mercè dels *Sindicatos Verticales de Falange Española*.

Aquest nou moviment sindical, que s'ha sabut adaptar perfectament a les difícils circumstàncies actuals, continua la vella història — gloriosa i tràgica — del moviment obrer català i forja el futur de la classe treballadora catalana.

Tots els que s'interessen pel present i pel futur de Catalunya i de l'Estat espanyol han de conèixer i analitzar aquest document que oferim als nostres lectors.

**LA VAGA DE L'HARRY WALKER
DE BARCELONA
DEL 17-12-70 AL 15-11-71**

JOAN FONT

**LA VAGA
DE L'HARRY WALKER
DE BARCELONA**
del 17-12-70 al 15-11-71

Edicions Catalanes de Paris
1972

INTRODUCCIÓ

La vaga que els treballadors d'Harry Walker hem mantingut per espai de dos mesos, ha estat per als qui hem viscut aquesta lluita concreta, un camp d'experiències que no oblidarem mai. No per fàcil triomfalisme, sinó perquè amb aquesta vaga hem après quines són les nostres possibilitats i, sobretot, les hem experimentades contra tots els obstacles que l'empresa ens ha oposat. I no solament contra la direcció d'Harry Walker, ans també contra els seus aliats en la defensa del capitalisme: Policia, C.N.S., Magistratura del Treball, etc... A tots ha calgut combatre utilitzant les nostres millors armes: la Unió i el sacrifici.

El treballadors d'Harry Walker no comptàvem amb una situació especialment avantatjosa per a iniciar la vaga. Tal i com hem dit en el nostre Manifest: "... hi havia obrers amb experiència d'altres lluites. Però n'hi havia molts sense cap experiència, sense politització, però amb fusta i dignitat obrera. Així es formà un grup capaç d'encendre la guspira i dirigir la lluita." Es evident, doncs, que la nostra experiència sindical no era ni més ni menys que la que es dona en la immensa majoria d'empreses a Catalunya.

I és precisament constatant aquest fet tan elemental, quan ara observem com ha estat creada l'organització entre nosaltres i com s'ha actuat disciplinadament, que pensem que aquesta experiència pot resultar útil als nostres com-

panys, sigui quina sigui la situació concreta en llur empresa. L'explotació a qué ens sotmeten és tal, que existeix latent un desig de dir prou i acabar amb un treball més propi de màquines que no pas d'homes. N'hi ha que pensen que ens falta preparació, organització... és cert, però també ho és que posseïm un immens potencial de lluita capaç de superar aquests obstacles propis del règim de dictadura en qué vivim.

És per això que oferim senzillament, la nostra experiència, no pas com un gran model que necessàriament cal copiar, però sí com un episodi de lluita en les pitjors condicions. És preferible caminar, encara que sigui penosament, que no pas restar immòbil, indecís o temorenc esperant que els nostres problemes es resoldran per art de màgia. La realitat ens demostra que allà on els treballadors plantem cara i disputem l'empresa als burgesos, els resultats són estimulants.

És seguint aquesta decisió, com el moviment obrer català en els últims anys pren una dimensió considerable en els més diversos sectors de la indústria i els serveis. La lluita sindical es generalitza malgrat la repressió que cau contínuament sobre els nostres millors companys. És fàcil constatar que s'està produint un creixement important.

A partir de les realitats concretes de les nostres empreses, els treballadors cada vegada ens arrenghem amb més facilitat en una línia que reivindica una societat justa i una eina de lluita autèntica: el sindicat representatiu, els sindicats dels treballadors.

Aquest camí que malgrat tots els obstacles es va fent, recolza en una història gloriosa. Sobre el moviment obrer que féu la vaga de La Canadencs l'any 1919 i guanyà la jornada de vuit hores; el que organitzà els Sindicats d'Indústria, és a dir el sindicalisme modern; la dels grans líders

assassinats en defensa dels interessos de la classe obrera; la que el 1936 impulsà la Llei de Col·lectivitzacions i Control Obrer, o bé els qui el 1939, a l'entrada dels franquistes a Barcelona, foren capaços de fer una vaga a La Maquinista on acabaren afusellant-los... Però tots aquests valuosos antecedents de la lluita dels treballadors, prenen llur significat més exacte, quan ara i ací, ens afrontem amb el capitalisme.

La vaga de l'Harry Walker com tantes altres accions d'aquests darrers anys, confirma una vegada més que la història del moviment obrer català, després de la terrible desfeta del 1939, continua. Confirma que les noves generacions obreres, sota la dictadura franquista, saben trobar amb éxit noves formes de lluita, que auguren en el futur l'existència d'un potent sindicalisme unitari català.

I — LES CONDICIONS

1. - *Dificultats en el sector metal·lúrgic*

La tardor del 1970 fou especialment dura per als treballadors. Continuats augments de preus en els articles de primera necessitat, congelació dels salaris i increments en els temps de producció eren els factors en què es traduïa una profunda crisi econòmica. No era difícil comprovar, inclús a través la premsa diària, comentaris que reflectien aquesta situació: "...els resultats de les enquestes de tendència del Ministeri d'Indústria i de les Cambres reflecteixen des de fa uns mesos un descens de la cartera de comendes de les empreses comercials. Per setembre s'ha registrat una nova reducció. En no rebaixar-se l'activitat productiva, en general s'acusa un increment dels estocs de productes elaborats. Un altre aspecte a considerar és que la reducció de la demanda afecta principalment el sector productor de béns d'equip i el de productes intermediaris..." (1)

La caiguda de la demanda era el signe més evident de la situació real dels treballadors. Encara que López Rodó s'escarressava a dir en el setmanari "Desarrollo": "La marxa de l'economia espanyola no mostra en l'actualitat signes d'especial preocupació." Per tot arreu els mateixos òrgans de la dreta, Cambres de Comerç i Bancs, reconeixien la situació preocupant que es travessava.

(1) "La Vanguardia Española", 4 novembre 1970.

El Sindicat del Metall de la C.N.S., des de Madrid afirmava: "Continuen incrementant-se els estocs de productes siderúrgics en les empreses d'aquest sector." Per la seva banda el Banc Central coincidia a "destacar la disminució de la cartera de comandes, a la vegada que augmenta el nivell des estocs i es retallen les produccions." Una altra mostra de la situació difícil d'aquell període fou el viatge del ministres d'Indústria, López de Letona a Itàlia per arrencar a la FIAT condicions que permetessin superar a SEAT la paralització del mercat.

Aquesta és la situació que anirà allargant-se durant tota la nostra vaga. Precisament el mateix dia en què la iniciarem, el 17 de desembre, la premsa publicava el resum d'un informe de la "Organización Sindical de Barcelona" sobre la situació socio-econòmica en aquesta zona: "S'estima que les mesures correctores no han donat els resultats esperats..." i aquest fet ha portat els empresaris a una llarga sèrie de dificultats financeres, tot creant-se una psicosi de falta de confiança en el futur, en no veure una política econòmica amb directrius clares." Aquesta duresa a reconèixer la gravetat de la situació que en part podríem atribuir al fet que l'alta burocràcia que controla la C.N.S. és integrada bàsicament per falangistes i, per tant, enemics de la política de l'Opus que no desaprofiten cap ocasió per a criticar tota la "filosofia" del "desarrollo"; coincidia, però, aquesta vegada, amb òrgans del règim que no tenen res de "blaus". Així, la Secretaria General Tècnica del Ministeri d'Indústria, també constata "que els resultats de l'enquesta de conjuntura industrial corresponent al mes de novembre reflecteixen un descens en el nivell de la cartera de comandes del sector industrial —exclosa la construcció que aconsegueix de nou la cota més baixa de l'any." (2)

A primers de gener del 1971 el president de SEAT, Sánchez Cortés, reconeixia: "El més preocupant, és la

(2) "La Vanguardia Española", 30 desembre 1970.

tendència actual de les vendes, que durant l'últim trimestre de 1970 foren en un 14 % inferiors a les de l'últim trimestre del 1969. La situació real del sector, no és merament conjuntural. El seu creixement, a mig terme és molt inferior al previst en el II Pla de Desenvolupament."

El 23 de gener el govern pren unes mesures extraordinàries encaminades a reactivar els sectors de la construcció, automòbil, siderúrgic i agrari. Es preveuen noves facilitats per a la compra a terminis, així com són destinades tres mil milions de pessetes a finançar béns d'equip. És el reconeixement més clar i contundent que una persistent crisi econòmica paralitza la indústria en general i, molt espacialment, el sector siderúrgic.

La nostra vaga havia de tenir com a teló de fons aquest clima de crisi econòmica que, el mateix temps que ens empenyia, a fer ús de l'arma més important que tenim els treballadors; també ens feia topar amb l'empresa en un moment en què el seu principal problema era el d'uns estocs excessius i per tant estava en condicions d'aguantar un període molt més llarg la nostra acció.

2. - Augment del cost de la vida

Durant tot l'any l'increment del cost de la vida ha estat constant. Invariablement d'un mes a l'altre, les enquestes que es realitzen periòdicament reflectien una alça continuada dels preus. El difícil pressupost dels treballadors es veia així definitivament descompensat... ja no era suficient treballar 10 o 12 hores com de costum. La crisi queia damunt l'esquena dels treballadors que havien de carregar amb els plats trencats propis del joc capitalista.

Diverses publicacions que donen a conèixer mensualment l'evolució dels preus i el conjunt del que és un pressupost familiar mínim, assenyalen prou clarament el continuat augment durant aquest període.

Pressupost de despeses mínimes diàries a Barcelona-ciutat (3)

	setemb. 1970	octub. 1970	desemb. 1970	gener. 1971	febrer. 1971
Aliments	58,77	61,64	65,56	61,74	61,79
Combustible ..	3,29	3,29	3,29	3,29	3,29
Lloguer i despeses llar .	15,87	15,87	15,92	15,68	15,81
Vestit	25,86	25,95	26,74	25,46	25,83
Diversos	14,65	14,65	14,74	15,45	15,45
Total diari individual . . .	118,44	121,40	123,25	121,62	122,17
total diari matrimoni . . .	201,34	206,39	209,53	206,74	207,69
total diari matrimoni amb dos fills .	319,78	327,79	332,78	328,36	329,86

març 1971.

Per altra banda la revista "Informaciones Sociales" de Madrid, donava la següent evolució al llarg del 1970.

Index del cost de la vida per a un matrimoni amb dos fills. (4)

Any 1970

gener	248.2	ptes
febrer	246.4	"
març	248.4	"
abril.....	247.3	"
maig.....	246.7	"
juny.....	246.7	"
juliol-agost.....	242.3	"
setembre	247.6	"
octubre	251.5	"
novembre	255.4	"

(3) "Dirigentes" n° octubre i novembre 1970 i gener, febrer i març 1971.

(4) "Informaciones Sociales", n° desembre 1970.

Aquestes dues valoracions amb una substancial diferència entre elles, són suficients per a indicar quins són els marges entre els quals oscil·len les necessitats reals en aquell període, en comparació amb la migradesa dels convenis col·lectius vigents. El 22 de desembre un full adreçat "Als obrers metal·lúrgics de Barcelona", signat per l'Oposició Sindical Obrera, denunciava que, "després d'uns llargs mesos d'escandalós augment del cost de la vida en més d'un 30%, els 200.000 treballadors metal·lúrgics de Catalunya... ens trobem davant l'amenaça d'una aguda crisi les manifestacions de la qual ja es fan sentir principalment en els rams de l'automòbil, maquinària, accessoris, etc."

Cal també destacar per la claredat amb que reflecteix l'augment del cost de la vida i la situació dels treballadors en general durant aquest període, un informe redactat per la Comunitat de Joves Cristians de La Sagrera, els quals afirmen:

"La Vanguardia Española del dia 8 d'octubre de 1970 deia: L'índex general del cost de vida ha augmentat en un 4'3% durant els vint primers mesos de l'any..."

Nosaltres no som sociòlegs, però tampoc no som imbècils. Et donem alguns preus perquè t'adonis de quina és la realitat:

- El Metro valia 2 ptes., ara val 3; s'ha apujat un 50 %.
- Un sífó valia 3'5 ptes., ara val 4,5 ptes; s'ha apujat un 28 %.
- Una carta a Barcelona valia 1,5 ptes., ara val 2 ptes; s'ha apujat un 33 %.
- Telefonar des d'una cabina costava 2 ptes., ara en val 3; s'ha apujat un 50 %.
- Tallar-se el cabell valia 30 ptes., ara en fan pagar 40 ptes; s'ha apujat un 33 %.
- Un diari valia 3 ptes., ara 4; s'ha apujat un 33 %.

- El Cinema Odeón feia pagar 12 ptes., ara 18 ptes; s'ha pujat un 50 %.
- La llet s'ha pujat un 10 % (tot i que és un aliment bàsic), etc, etc...

Si això ho comparem amb l'augment de salaris (com a màxim, durant 2 anys un 8 %) resulta que encara hi hem sortit perdent. En definitiva, allò que hom diu: "els pobres cada vegada són més pobres i els rics cada vegada més rics", és ben veritat.

La premsa, amb relativa freqüència, anunciava que funcionaven el que en l'argot dels "Planes de Desarrollo", en diuen el senyal d'alerta que indicava que el cost de la vida augmentava fora de les previsions... Sempre resultaven, com era de preveure, augments insignificants, no cal dir-ho, però la insistència a parlar de senyals d'alerta en referència al cost de la vida indica fins a quin grau era important; fins al punt que es veien impotents per a silenciar el fet. És durant aquest període que la SEAT, l'empresa més important del sector, redueix la producció diària de 1.250 vehicles a 850, una prova més que la crisi que tots sentim a les butxaques, pren una dimensió social indubtable.

La congelació de salaris mantinguda per les empreses i molt en concret per Harry Walker, feia totalment insostenible la situació i encara, al quadre econòmic de misèria encoberta, hem d'afegir-hi la ferotge explotació que durant aquest període l'empresa va accentuar a través dels temps, o bé generalitzant els butlletins de prima directa.

L'explotació de l'empresa

Autoaccessoris Harry Walker, S.A. no és una empresa nova; fou creada el 1913 per Harry Walker, de nacionalitat britànica, i es constituí en l'actual societat el 4 de novembre del 1926. Es dedica a la representació, importació, fabricació i comerç de maquinària, aparells, accessoris i

recanvis per a les indústries de l'automòbil. Compta amb tot un reguitzell d'empreses satel·lits, com "Hispano Motor S.A.", "Constructora d'Equips Diesel, S.A.", "Reg Wright, S.A.", "Cadenes de Precisió, S.A.", Renold-Walker, S.A."

En el nostre Manifest (5) que redactàrem quan portàvem 45 dies de vaga, hom descriu ben clarament quines eren les condicions de treball:

"Harry Walker començà essent un petit taller de pocs treballadors que es va anar desenvolupant gràcies a la nostra explotació, fins arribar a les dimensions actuals, uns 470 treballadors. A mesura que anava creixent, l'empresa anava augmentant l'explotació i l'opressió. La nostra resposta començà per petites protestes, la majoria de les vegades individuals, d'es-casa eficàcia.

Però últimament la situació era ja inaguantable: un règim interior similar al d'un camp de concentració; uns salaris miserables que ens obligaven a treballar 12 hores per a poder viure; les condicions de seguretat i higiene, pràcticament inexistentes en algunes naus; la cota mínima de producció anava pujant constantment, era impossible aconseguir-la; les constants sancions, nombroses i arbitràries; la plantilla de la nau Solex, integrada per una majoria d'eventuals..."

És difícil descriure fins a quin punt els odiats butlletins de prima directa ens obligaven a un treball desesperat, a la busca i captura d'uns "estímuls" que ens fessin oblidar quin era en realitat el nostre salari real. L'empresa Harry Walker té en l'actualitat 185.625.000 de pessetes; de qui és aquest capital? Tots els treballadors tenim consciència

(5) Manifest de l'Assemblea de Treballadors d'Harry Walker. 30 gener 1971.

que ha estat acumulat amb el nostre esforç, amb la misèria, gràcies a les nostres privacions i allà està, a les seves mans...

La fàbrica que ocupem al Passeig de Valldaura és relativament nova, de l'any 1957. Anteriorment era situada al carrer Galileu, 49. Però les oficines centrals, magatzems, venda i expedició de material són en un moderníssim edifici a l'avinguda Infanta Carlota, 123-127; l'expansió és brillant, descomptant crisis passatgeres. És una empresa amb un ritme de creixement envejable. Podria ser d'altra manera? Només cal veure com treballem, com a autèntics esclaus, "marcats" estretament pels caps d'equip; només cal analitzar els "cronometratges" que ens obliguen a un treball embrutidor com a resultat del qual contínuament hi ha companys lesionats. L'empresa Harry Walker, com totes, té una fesomia "amable" que en aquest cas és l'aerodinàmica central, amb el seu aire confortable... i una altra cara de l'empresa, que som nosaltres, que hi deixem la pell per uns salaris insignificants si els comparem amb als fabulosos marges que obtenen.

Tots ens havíem pogut fer càrrec, a fons, de quina era la política d'explotació de l'empresa envers els treballadors. No solament respecte a les insuportables condicions de treball i a l'ambient enrarit en què ens movíem, sinó que també havíem pogut observar, impotents, la periòdica mobilització, tria i acomiadament d'eventuals que es produïa. Admetent molts companys en aquestes condicions de provisionalitat, els era fàcil eliminar els més reivindicatius, o bé desprendre's de tots, si la situació ho aconsellava. Un autèntic mercadeig d'esclaus en el segle XX!

Aquesta situació havia cristal·litzat en una tensió creixent on coincidien:

- el continuat augment de preus,
- la congelació dels salaris,
- l'explotació fent-se més i més intensa.

Els tres elements s'anaven combinant i produïen algunes espurnes que eren l'anunci que la nostra paciència

anava esgotant-se. En el nostre full informatiu n° 1, eren descrites de la següent manera:

"A mitjans de setembre es produí un atur parcial de 20 minuts, com a conseqüència de les pèssimes condicions existents en una nau (fums, toxicitat, etc). Un company és sancionat amb dos mesos de suspensió de feina i salari. A més cauen 40 cartes d'amonestació.

La resposta immediata dels treballadors fou un atur de 30 minuts.

El dia 1 d'octubre són sancionats tres companys amb 20 dies, per no acceptar els butlletins de prima directa (sempre havien treballat en aquestes màquines a prima indirecta).

Els dies 3 i 5 assemblees i aturs parcials en el lloc de treball, en senyal de solidaritat amb els sancionats.

L'empresa segueix actuant segons el seu costum: 5 companys són sancionats amb 20 dies i 80 són amonestats per escrit.

Aquesta vegada la nostra resposta quedà reduïda a la solidaritat econòmica, tot i comprenent que no era aquesta la veritable solució."

Com en tot règim policíac, les figures més odiades pel poble són les d'aquells elements que personalment s'encarreguen de la repressió. A Harry Xalker aquest lloc ignominiós era ocupat per Francesc Mateo, cap de personal que, com tots sabíem, havia hagut de fugir pràcticament corrent de PEGASO, on treballava anteriorment. Però aquest titella no pot fer-nos oblidar en cap moment la direcció de l'empresa, autèntica responsable de la nostra situació.

En aquest clima de creixent tensió i continuada penúria, s'anava dibuixant el que havia de ser la nostra pròpia organització per a fer front a la voracitat de l'empresa. En les assemblees que arribàrem a celebrar diàriament, sorgien

espontàniament els nostres representants, es formava la nostra Comissió Obrera.

¿Cal encara explicar el perquè d'aquesta determinada forma de lluita? Limitem-nos a reproduir alguns fragments d'un llibre de recent aparició:

"¿Quina raó podríem dir sociològica, ha provocat l'aparició de les Comissions Obreres? Les explicacions intentades han estat diverses. Una de les més il·lustratives indica que les Comissions van néixer com una resposta original i dinàmica en un moment en què s'obria una nova etapa de política de desenvolupament i els grups patronals utilitzaven una estratègia, aparentment més racional, d'estil neocapitalista. Un dels dirigents de Comissions Obreres explica així aquest fenomen: davant la freqüent ineficàcia dels canals normals de representativitat, "cada vegada que calia plantejar una reivindicació al cap del taller, a l'encarregat o al patró, nomenàvem una comissió que era elegida allà mateix... Aquesta comissió feia la seva petició i informava els obrers de la seva gestió. Després de cada gestió desapareixia. Així milers de comissions, durant anys, aparegueren i desaparegueren amb el problema que els havia donat la vida, fins que els militants més conscients que s'anaven forjant a través d'aquelles accions, van comprendre que aquesta era la nova forma que espontàniament havia creat la classe obrera per defensar-se, en unes condicions històriques determinades." (6)

Aquesta era, doncs, també l'organització que s'anava creant entre nosaltres:

"En les assemblees dels dies 14, 15 i 16 els treballadors ens anàrem afermant en la decisió de lluitar

(6) J.N. Garcia-Nieto, J. Estivill, O. Homs, J.E. Sanchez. La participació dels treballadors a la gestió de l'empresa. Ed. Nova Terra. 1970.

pels nostres drets. L'empresa ni es dignava respondre a les peticions, però observà que alguna cosa havia canviat en la nostra actitud. Per primera vegada, actuàvem TOTS UNITS enfront d'ella. Les assemblees eren la nostra força; s'hi preparava la lluita que vèiem venir. Tots els treballadors interveníem, donant el nostre parer, aportant proposicions i idees." (7)

L'ambient era explosiu, l'empresa nerviosament anava aplicant el sistema de sempre: la garrotada. Nosaltres, amb una incipient organització començàvem a pensar que tots plegats podíem i havíem de dir prou! En aquells moments les sancions que l'empresa havia distribuït amb la "generositat" de sempre durant els mesos de setembre, octubre i novembre eren, entre tots els treballadors d'Harry Walker, 19 mesos de suspensió de feina i salari!

Una consciència clara de l'opressió de què érem objecte anava penetrant en tots nosaltres. Ni els més porucs s'atrevien a negar que efectivament érem tractats pitjors que les màquines. I aquesta maduració col·lectiva anava més enllà; ja vèiem que no solament calia plantar cara a l'empresa si volíem viure, sinó que també era necessari abatre el sistema que feia possible aquesta injustícia i la protegia.

L'estat d'ànim de tots nosaltres quedà exactament reflectat en el Manifest quan diem:

"La nostra lluita ha estat provocada per la brutal explotació i l'opressió a què estem sotmesos pels capitalistes de l'empresa. Gràcies a la constant explotació del nostre esforç, l'Harry Walker ha crescut i s'ha desenvolupat.

Davant el constant augment del cost de la vida, els nostres salaris eren insuficients per a fer front a

(7) Harry-Walker en lluita. 2º Full Informatiu.

les necessitats més vitals. Per això ens vèiem obligats a realitzar jornades esgotadores de treball, que augmentaven els beneficis de l'empresa i la nostra explotació. Perquè no ens rebel·lem, l'empresa ens oprimeix al màxim: caps i encarregats, sistemes de primes, ritmes de producció, sancions i coaccions de tot tipus, contractes eventuals per a molts de nosaltres, etc.

Però poc a poc, hem anat comprenent que no som explotats només a l'empresa, sinó que és tot un sistema el que ens sotmet i oprimeix al llarg de la nostra vida." (8)

Des del primer de desembre la lluita s'accelerà moltíssim, la descripció que d'aquests fets donàrem a l'opinió pública, foren els següents:

"—Dia 2 de desembre: Assemblea gairebé total, en la qual es dóna compta de la recollida de diner en solidaritat amb els sancionats. S'acorda realitzar una assemblea al carrer el dia 5, en solidaritat amb els militants d'ETA processats a Burgos.

—Dia 3: Assemblea gairebé total a la porta d'entrada. Es parla del problema de la repressió capitalista i com aquesta es concreta en la nostra empresa. S'acorda suspendre les hores extres, durant una setmana.

—Dia 10: Assemblea en què es veu la necessitat de continuar sense hores extres; es planteja la necessitat de buscar noves formes de pressió contra l'empresa, sense poder-se arribar a un acord.

—Dia 12: Assemblea *total* dels treballadors, inclosos caps d'equips, tècnics, oficinistes, etc. L'Assemblea es reafirma en la lluita contra les hores extres, i decideix a més, celebrar, a partir del dia 14,

(8) Manifest de l'Assemblea de Treballadors d'Harry Walker, 30 gener 1971.

aturs-assemblees, que aniran augmentant progressivament, fins a aconseguir les dues reivindicacions:

—suspensió de totes les sancions,

—augment salarial de 3.000 ptes. al mes.

—Dia 14: Assemblea-atur de 35 minuts de durada; són ratificades per unanimitat les dues reivindicacions assenyalades. Es elegida allà mateix una Comissió que serà presentada a l'empresa. La Direcció no la reconeix i exigeix el que en diu "los cauces legales" (Jurats, Sindicat Vertical, etc). Aquesta Comissió fou acompanyada en manifestació per tots els treballadors fins al despatx de la Direcció.

—Dia 15: L'Assemblea es converteix en un autèntic òrgan de poder obrer. Els treballadors hi comencem a expressar i posar en pràctica les nostres formes de discussió i organització en els moments actuals. S'acorda anul·lar el contracte eventual, i la decisió és acollida amb aplaudiments. L'Assemblea ha durat 50 minuts. L'empresa es manté indecisa i no dóna resposta.

—Dia 16: A causa del fred, l'Assemblea es celebra a la nau de soldadura. La unitat és absoluta i l'Assemblea controla la fabrica. S'aprova el sistema de vot a mà alçada i és preparada per al dia 17 l'eliminació dels sistemes de control de producció.

Hem de fer constar que durant els dies 14, 15 i 16 els torns de tarda i nit observaren també els aturs, demostrant així llur decisió de lluitar i mantenir la unitat." (9)

Aquesta és la descripció, fins al dia 16, de l'explotació de l'empresa, per una banda i, per l'altra, de la progressiva

(9) Harry Walker en lluita. 1er Full Informatiu, 19 desembre 1970.

sensibilització i organització dels treballadors. L'endemà començaria la vaga, nous fets, noves provocacions acabarien definitivament amb la nostra paciència i, per dignitat,, hauríem de respondre a l'atac continuat de què erem objecte.

Tot i que les condicions eren les mateixes que veníem arrossegant des de molt de temps enrera, ara, el fet de sentir-nos tots units ens galvanitzava. Les Assemblees eren el pols autèntic de l'empresa i l'empresa érem nosaltres, els treballadors. Des dels eventuals amb poc temps entre nosaltres, fins als companys amb molts anys de "barraquetes", companys o companyes, tots expressàvem allò que portàvem a dins i que, inclús atropelladament, a vegades era expossat. No calia explicar gens qui era el culpable de la nostra situació, era massa evident! Només ens preocupava com fer desaparèixer la injustícia que convertia el nostre treball diari en una contínua humiliació.

Els companys de la Comissió explicaven detalladament l'abast de la nostra acció, el perquè i sobretot el com guanyar. Allò sí que ho enteníem; era com si tots els treballadors d'Harry Walker parléssim alhora. Llurs paraules trobaven un ressò en cadascú de nosaltres. Les votacions se succeïen en perfecte ordre, les conclusions eren seguides al peu de la lletra. Havíem aconseguit clarificar l'ambient, no hi havia xerrameques burocràtiques; s'anava al gra, els interessos dels treballadors en primer terme!

II — LA VAGA

Prou!

En arribar a la fàbrica el dia 17 observàrem que la policia havia fet acte de presència com els dies anteriors, però semblava que el nombre de "grisos" havia augmentat. Les sis del matí d'un dia d'hivern encara és fosc, però era evident que ja feia estona que havien ocupat posicions... ens esperaven. Pressentíem que seria un dia de prova. A l'entrada de l'empresa, a fora i a dins també hi havia policies; en passar davant d'ells, donava la impressió que ens mesuraven abans de llançar-se damunt nostre.

A la mateixa porta els brètols de Personal aturaren nou dels nostres companys i els feren saber que quedaven acomiadats. El cop era important; tothom l'acusà però no es perderen els nervis. Sense que aquesta intimidació ens fes reprendre el treball, ens dirigírem a la nau de soldadura on s'inicià la nostra Assemblea a la qual també s'hi afegí el torn de nit. La sessió fou inoblidable, la unitat absoluta. Acordàrem que una Comissió exigiria a la Direcció la readmissió dels qui acabava de plantar al carrer.

Però la resposta dels de "dalt" és la història de sempre: represa del treball i, per tant, normalització de la producció i plantejar el problema a través de les "normes legals". Quan els tres companys que integraven la Comissió ho exposaren a l'Assemblea, unànimement fou rebutjat, entre comentaris indignats. No, no tornariem al treball a continuar engreixant-los, fins que les condicions que plantejàvem fossin admeses. A través del debat a l'Assemblea,

els objectius de la vaga quedaven concretats en els punts següents:

- Readmissió dels acomiadats.
- Fora totes les sancions.
- Augment salarial de 3.000 ptes, igual per a tots.
- Supressió dels contractes eventuais.

L'empresa féu un altre intent per impressionar-nos. Ens envià dos Inspectors del Treball que proposaven mantenir un intercanvi amb el Jurat, però aquest ja no existia. Els treballadors havíem creat la nostra Assemblea i elegit els millors d'entre nosaltres. A l'hora de la veritat, s'havia fet més imprescindible que mai el sindicat autèntic, l'organització dels treballadors, sense cap de les limitacions que el "sindicalisme vertical" ens imposa. Si l'empresa volia resoldre el problema només tenia un interlocutor vàlid: els treballadors agrupats de debò en forma de sindicat.

Era inútil que els sicaris de l'empresa despleguessin llur activitat per a coaccionar els treballadors que habitualment tractaven com a esclaus. El coratge que es desprenia de l'Assemblea feia impossible que els arguments fessin impacte. Vèiem com el Director Joan Ramon Duran, conegut com "El negrer", atiava contra nosaltres, pàl·lid i nerviós, els seus gossos de presa, el Cap de Personal Francesc Mateo i Vicenç Barrachina, aquest últim, precisament l'encarregat d'imposar les sancions. Però el sistema de la intimidació que moltes vegades els havia donat resultat, res no podia fer davant la unitat de tots nosaltres.

Les Assemblees eren una descoberta nova per a tots. Allò que sempre havíem sentit i patit individualment, ara comprovàvem que era una ofensa col·lectiva, una injustícia que pesava damunt tots els treballadors. En el nostre Manifest, quedà reflectida aquesta experiència amb unes paraules que volen explicar aquest fet:

"Tot ho hem anat aprenent a través de la lluita, que ens ha descobert valors nous, desconeguts. En

l'empresa, barrejats amb encarregats i confidents, ens costa a vegades sentir-nos de la mateixa classe que tots els treballadors. Avui, la lluita s'ha encarregat de fer la selecció natural. Aquí a l'Assemblea, el llaç que ens uneix al company s'ha fet extraordinàriament fort, perquè és teixit del mateix sofriment, del mateix coratge, del mateix risc, sorgit de la mateixa injustícia."

El torn de la tarda no entrà al treball; ens esperaren a la porta. L'empresa anava comprovant paulatinament que la nostra solidaritat augmentava per moments. De fet, l'empresa ja no era la Direcció, érem nosaltres, els treballadors. El nostre esforç era l'empresa, que impotent observava com havia perdut el control damunt els seus esclaus!

L'endemà, dia 18, igualment "protegida" l'empresa per la policia, continuàrem units en Assemblea ocupant la fàbrica. L'empresa, fidel al seu sistema repressiu, acomiadà quatre companys més. Però la posició dels treballadors és irreductible, els accords de l'Assemblea són la nostra llei, la consigna és: O tots o ningú!

A la una del migdia l'empresa reclamà el seu aliat, la policia, perquè ens tragués de la nostra fàbrica. Servicialment arribaren 5 jeeps, 2 autocars, patrulles de policia a cavall i foren reforçades les colles d'agents de la político-social, tots els quals penetraren a la fàbrica i ens forçaren a abandonar-la.

L'empresa incapaç de reconèixer que el nostre: Prou!, donava per acabada una etapa d'explotació, s'aferrà desesperadament a tots els seus recursos. D'ara en endavant ens perseguiria tant com podria amb el pacte de la fam i la repressió.

La unió

El dia 19 i també els 20 i 21, ens concentràrem pel matí, a l'hora de sempre, davant la porta d'entrada a la

fàbrica. L'empresa mantenia tancades les portes i ben custodiats els voltants. Sense adonar-nos-en acabàvem de passar d'una etapa a una altra: al nostre moviment reivindicatiu, l'empresa responia llançant-nos al carrer on més fàcilment podíem ser víctimes de les represàlies. Vèncer no seria fàcil, però per dignitat, la nostra actitud no podia ser altra que aguantar la vaga. Començarem a rebre cartes de l'empresa en què ens suspenia de feina i treball fins a nou avís.

El segon Full Informatiu (10), valorava perfectament la situació dient:

"Ara, els treballadors d'Harry Walker som al carrer,, enfront de la policia i d'uns capitalistes, que encara que perdin cada dia dos milions de pessetes — deguts a la vaga— tenen suficient diners per aguantar algun temps. Nosaltres, sense cap suport legal, sense premsa que publiqui la nostra situació, estem decidits a aguantar fins al màxim i ens hem organitzat per tal d'aconseguir-ho."

En cap moment les Assemblees no foren interrompudes; periòdicament iniciàrem el costum, que continuà al llarg de la vaga, de reunir-nos col·lectivament per prendre els acords, estudiar la situació i presentar suggeriments. Des del primer moment no ens faltaren locals on fer-les; la solidaritat funcionava a bon ritme! També immediatament començarem a difondre entre tots els companys unes circulars interiors en les quals resumíem els acords presos col·lectivament. És especialment interessant la redactada el 25 de desembre on són explicats breument els acords decidits per l'Assemblea i que eren en aquell moment la nostra línia de lluita:

"Passem a informar-vos a tots de les últimes decisions preses en la darrera Assemblea, decisions

(10) Harry Walker en lluita, 2on Full Full Informatiu, 29 de desembre 1970.

que han de ser tingudes en compte per tots els treballadors, car ens marquen el camí elegit per l'òrgan representatiu dels nostres interessos:

1er. — *Continuïtat en la nostra lluita*, concretada en la no tornada al treball, fins que no s'aconsegueixin els nostres objectius. Aquesta decisió fou acompanyada de l'afirmació unànime que qualsevol acord pres personalment al marge de l'Assemblea seria considerat com a una traïció a tots.

2on. — *Tramitar una demanda contra l'empresa a Magistratura*, per la notificació i suspensió de treball i salari indefinit a tota la plantilla. L'empresa és la que està, en tot moment, cometent un delicte d'abús i d'explotació, en elegir la REPRESSIÓ com a única resposta a les nostres justes reivindicacions.

3er. — *Nomenament d'una Comissió*, representant totes les seccions de la fàbrica, per a presentar demanda contra l'empresa a la Delegació del Treball i exposar la nostra decidida resolució de no accedir a cap coacció que l'empresa ens faci.

4rt. — *L'Assemblea acordà presentar a l'empresa, a través de l'esmentada Comissió i dels nostres advocats, les nostres reivindicacions i resolucions.*"

A les concentracions realitzades els tres primers dies de vaga davant la porta de la fàbrica i que al cap d'unes hores eren dissoltes per la policia, seguiren, doncs, les Assemblees. Ara un, ara l'altre, tothom hi anava intervenint. No solament eren els companys amb contracte eventual que preniem la paraula, com ens volia fer creure l'empresa, sinó que també escoltàvem les intervencions de veterans treballadors que portaven més de vint-i-cinc anys a Harry Walker. També era estimulante de veure com les companyes s'afegien a la lluita i fins i tot, en moltes ocasions, mostraven una contundència superior al que esperàvem. S'imposava un fet elemental, però massa vegades oblidat: podem ser porucs, però en cap moment els governs

franquistes no han aconseguit de fer-nos creure en l'honradesa dels seus propòsits. Tot és molt clar per a uns treballadors en vaga com érem nosaltres.

Sense embuts, enumeràvem (11) la coalició de factors que s'oposaven a la nostra acció reivindicativa:

"La intervenció de la policia en el tancament de la fàbrica ens fa veure una vegada més:

—El veritable CARÀCTER REPRESSIU DELS CAPITALISTES.

—Que la nostra UNIÓ fa trontollar els mètodes ordinaris d'opressió i explotació de l'empresa (sancions, cronometratges, caps i vigilants, etc), que ha de recórrer a la policia.

—Que la policia i l'Estat són al servei dels capitalistes.

—Que és la policia dels capitalistes la que acaba sempre atacant-nos, encara que ens limitem a demanar el que és nostre.

—La necessitat de mantenir-nos UNITS, ara més que mai."

Malgrat aquest panorama, amb data 28 de desembre, un grup de 17 companys havia enviat en nom de tots, un escrit a la Delegació del Treball, sol·licitant que es promogués el procediment de Conflicte Col·lectiu. El text és reproduït a l'Apèndix.

A l'endemà, 29 de desembre, aparegué un full de "Denúncia pública dels traïdors a la vaga d'Harry Walker", en el qual es donaven a conèixer el nom i adreça dels encarregats que havien tornat al treball. Per cert, que la situació els forçava, per manca de personal, a treballar a la cadena de muntatge com a simples peons, naturalment

(11) Harry Walker en lluita, 2on Full Informatiu, 29 desembre 1970.

sense temps mínims, ni sancions! Amb poques paraules condemnàvem aquests "venuts", dient:

"Sempre que els treballadors mantenim una lluita, hi ha els qui la frenen i l'obstaculitzen amb llur covardia. Però n'hi ha d'altres que no solament són covards, sinó que es converteixen conscientment en TRAÏDORS, amb llur clara posició de servei a l'empresa. Aquests han de ser denunciats i han de rebre el que es mereixen."

La vaga s'anava mantenint i no pas sense esforç, però amb la clara consciència que aquest era un camí segur per a plantar cara a l'explotació, endevinàvem el que després hem vist escrit en un llibre de recent publicació: "En la lluita per la igualtat social, pel repartiment racional de la riquesa, per la participació en les funcions decisòries del poble, aquell sector de la població —la classe treballadora— emprará una diversitat de mitjans, mètodes de pressió política i econòmica: el més definitiu, la vaga." (12) Després de més de deu dies de vaga total, la premsa publicava per fi, el 30 de desembre, una breu nota en la qual deia:

"Conflicte laboral a l'empresa Harry Walker.— Des de fa uns 15 dies, 600 treballadors de l'empresa Harry Walker segueixen en atur laboral. El conflicte, sembla, és produït inicialment, després que l'empresa, decidí l'acomiadament de 13 dels seus obrers." (13)

Encara que fos amb retard la nota expressava amb simplicitat, però amb força, la duresa de la nostra vaga. Precisament per aquest motiu, l'endemà l'empresa publicava una extensa nota en la qual sovintejaven les falsedats,

(12) Joan A. Roig i Fransitorra, "La Vaga Obrera", pag. 11. Ed. 62. 1971.

(13) "La Vanguardia Española", 30 desembre 1970.

però on segurament, sense voler, reconeixia la importància de la vaga:

"L'empresa Autoaccessoris Harry Walker ens envia la següent nota en relació amb la notícia que publicàvem ahir:

Essent inexactes i confusos els conceptes donats en la nota de referència, la gerència de l'esmentada societat, comunica:

A principis del mes de desembre, en el centre de treball industrial situat al Passeig de Valldaura, a l'hora de dinar, començaren a produir-se assemblees no autoritzades en què intervenien els productors, la majoria dels quals acabats d'ingressar, incitant el personal a la indisciplina, desobediència a les autoritats legalment constituïdes, anul·lació dels conductes sindicals i invitació a l'atur. Davant d'aquesta situació es donà avís a les autoritats competents.

A partir del dia 14 de desembre, l'Assemblea que venia celebrant-se diàriament, fou seguida d'un atur de 15 minuts, tot anant en augment en els dies successius fins arribar, el dia 16, a uuna hora d'atur.

A la vista de la negativa de sometre's part dels productors a la continuïtat del treball i davant les amenaces i coaccions que s'estan produint, coneixent els instigadors hom procedí a l'acomiadament dels causants, en nombre de nou, el dia 17, i quatre més el dia 18. S'incrementà aleshores considerablement l'atur, i restaren als seu lloc de treball uns 80 productors dels 465 que formen la plantilla en aquest centre de treball.

A les deu hores foren requerits novament els productors perquè reprenguessin el treball. En no acceptar la invitació, l'empresa es veié precisada a lliurar cartes de suspensió temporal, i invitar els qui volguessin reprendre el treball a sol·licitar-ho per escrit.

A la invitació han respost, fins avui, aproximadament la meitat de la plantilla, i hom espera la immediata normalització dels restants.

Aquesta situació no ha afectat en cap moment els altres centres industrials i comercials de l'empresa, tant a Barcelona com a la resta de la península." (14)

Deixant a part el to en què la nota és redactada, cal rebutjar molt concretament tres punts:

- L'acció reivindicativa a l'empresa la iniciàrem, conjuntament, treballadors acabats d'arribar amb altres que ja coneixíem d'anys el tracte de la Direcció. La injustícia es repartia entre tots per un igual i revoltava a tots.
- Els qui continuaven treballant eren només uns trenta o quaranta.
- Ningú no ha demanat la reincorporació per escrit. En aquest punt el que diu l'empresa és totalment fals.

Precisament en referència al petit nombre de traïdors que continuava treballant, al 3er Full Informatiu hom dóna compte del següent:

"El dia 30 de desembre, des de les 12 del matí fins a les 3 de la tarda, ens afirmàrem massivament en la nostra decisió de continuar la lluita. Ens concentràrem tots davant l'empresa, per veure les cares dels esquirols i traïdors (de 30 a 40). També entre nosaltres, com en tota lluita, han sorgit els traïdors i els covards, hipòcrites que només busquen una solució personal. Per aquest desgraciats va la nostra denúncia i repulsa. El Moviment Obrer els recordarà com el que són: **TRAÏDORS A LA SEVA CLASSE.**

Fou una autèntica manifestació popular, car un gran sector del barri s'hi afegí. Obrirem un corredor

(14) "La Vanguardia Española", 31 desembre 1970.

als esquiroles que, pàl·lids i humiliats, s'hagueren d'empassar el que els diguérem." (15)

Estàvem acabant el mes de desembre que per als treballadors havia tingut una significació molt especial. Havíem dit: Prou! a l'empresa i estàvem fent una vaga que entrevèiem llarga i dura. També cal esmentar l'impacte que damunt nostre provocà el Consell de guerra suma-ríssim celebrat a Burgos, on es demanava la pena de mort i llargues condemes per a uns patriotes bascos; el segrest del cònsul alemany, l'agitació popular que en seguí; la indignació que pertot arreu es respirava contra aquesta nova mostra del caràcter de la dictadura franquista. I encara cal esmentar la reacció oficial organitzant "mani-festaciones espontàneas" i per fi a finals de mes, la commutació de les penes de mort, és a dir el reconeixement que ja no és possible retornar als anys quaranta...

El dia 31 de desembre els treballadors d'Harry Walker celebrarem una festa per a donar la benvinguda del nou any. Hi hagueren cançons, bones intervencions i, sobretot, un ferm ambient d'aguantar l'empresa que tant i tant ens ha explotat.

La resistència

Iniciarem l'any amb notícies de premsa en què es barrejaven confusament veritats i mentides. Reproduïm com a mostra la següent:

"Segueix l'atur a l'empresa Harry Walker.

Ahir seguia l'atur laboral a la factoria Harry Walker de St.Andreu. Segons les nostres notícies, només entraren al treball unes escasses dotzenes d'obriers i alguns encarregats.

(15) Harry Walker en lluita, 3" Full Informatiu, 5 gener 1971.

Segons ens han comunicat els obrers de l'empresa, han presentat, a primers d'aquesta setmana, una demanda de declaració de conflicte laboral davant la Delegació Provincial del Treball.

Els treballadors sol·liciten, a part augments salarials, la supressió de les sancions exercitades últimament per l'empresa i la supressió, també, dels contractes eventuais. També sol·liciten, després dels últims acomiadaments, la readmissió de tots. Ens han informat els treballadors que quatre d'aquests acomiadats últimament, formaven part d'una delegació nomenada pels propis obrers per a tractar amb l'empresa, degut al fet que els membres del Jurat d'Empresa havien presentat la dimissió els primers dies en què s'inicià el conflicte.

Per altra banda, segons ens comunica l'empresa, ahir treballaren almenys el mateix nombre d'obrers que abans d'ahir, que es pot xifrar en un 60% de la plantilla.

A més, i malgrat l'atur, l'empresa féu efectiva la paga extraordinària i distribuí un lot de Nadal a tots els obrers, excepte els acomiadats, que tampoc no es presentaren a cobrar." (16)

Resulta còmica la tossuderia de l'empresa afirmant incansablement que un 60% de la plantilla està treballant, quan en realitat la fàbrica està totalment parada. El petit nombre d'esquirols són utilitzats més que res per a manteniment. El dia 2 publiquem la primera llista de Solidaritat amb Harry Walker que comprèn el que hem anat rebent per al fons de resistència i que pujà a la important quantitat de 235.070 pessetes! Les aportacions procedeixen de moltes empreses i de diferents poblacions; tot plegat justifica que a la mateixa llista de solidaritat hom digui que la

(16) "La Vanguardia Española", 1 gener 1971.

nostra lluita "ha suscitat un moviment de solidaritat econòmica a Barcelona i a tot Catalunya".

D'aquest fons ja han estat distribuïdes, entre els treballadors d'Harry Walker, 75.700 pessetes: als companys de l'empresa Tèxtil Victòria de Ripollet, que des de fa 13 dies fan vaga, els hem fet arribar 5.000 pessetes.

El dia 4 tornàrem a concentrar-nos a la porta de la fàbrica per espai de més d'una hora. Però aquesta vegada els esquirols eren protegits per la policia. Cal deixar constància que els policies de la Político-Social que circulaven per allí, es dedicaven a barrejar-se amb nosaltres tot provocant i escridassant en més d'una ocasió, i titllant les companyes de putes. Fou detingut Bonifacio, que deixaren en llibertat unes hores més tard.

Una nota d'Europa Press explicava el fet d'aquesta manera:

"Davant l'empresa Harry Walker que es troba en atur gairebé total des de fa uns dies, s'han registrat diversos incidents en concentrar-se un nombre no determinat de treballadors davant la porta, a l'hora de la sortida dels trenta treballadors que segueixen acudint al treball. Personada la Policia Armada i policies de paisà, el grup fou dispersat. Algun treballador fou introduït en els vehicles de la policia..." (17)

La Delegació del Treball dictaminà el dia 5 que no corresponia declarar la vaga d'Harry Walker com a conflicte col·lectiu. Les seves raons eren que s'havia presentat la petició fora de terme!... És a dir, quan uns centenars de treballadors fan vaga, el que es consideri conflicte col·lectiu depèn de quin dia ompliren un determinat imprès. Sense comentaris. Burocràcia podrida al servei dels bur-

(17) "El Correo Catalan", 6 gener 1971.

gesos. Aquesta jugada de la Delegació del Treball fou presenciada per 200 treballadors que ens havíem desplaçat expressament. El comentari fou unànime: "Una vegada més hem comprovat al servei de qui estan aquests organismes. "

El mateix dia començarem a rebre de l'empresa una carta en què ens donaven un termini de quaranta-vuit hores per a demanar la readmissió sense fer cap menció a les nostres propostes. No cal dir que l'Assemblea rebutjà de ple aquesta maniobra i es confirmà en la decisió de continuar la vaga.

El dia de Reis es celebrà un important festival de la cançó que donà lloc que s'agrupessin més de 1.500 treballadors. Alguns dels nostres companys s'adreçaren a la massa compacta que omplia l'ampli local, i li explicà el sentit de la nostra acció. Fou un acte que ajudà moltíssim a difondre la vaga d'Harry Walker entre els treballadors de Barcelona. En l'aspecte econòmic també fou un èxit, recollirem 74.000 ptes.!

Però l'endemà en acabar-se el termini que havia fixat pel seu compte l'empresa perquè ens reincorporéssim al treball,, no poguérem evitar que 25 companys trenquessin la vaga, víctimes de la intimidació de què eren objecte. Substancialment la situació continuava essent la mateixa. Així ho reconeixia la premsa en l'anunciar: "Uns 25 productors entraren a treballar a Harry Walker." (18)

També durant aquests dies la "organización Sindical" anuncià amb gran sorpresa de tots que havia mantingut converses amb el Jurat d'Empresa d'Harry Walker, amb l'objecte d'estudiar una solució a la situació. En realitat, segons ens assabentàrem, fou un intent d'utilitzar el Jurat per a crear confusió. La resposta dels membres de l'antic

(18) "El Correo Catalan", 8 gener 1971.

Jurat, fou senzillament d'explicar que ells ja feia temps que havien dimitit i que no representaven ningú. Per a tallar aquesta maniobra, enviàrem a la premsa la següent nota:

"Continua la anormalitat laboral a Harry Walker"

Hem rebut un escrit signat per més d'un centenar de treballadors d'Harry Walker, en relació amb una notícia que ens facilità el Gabinet de Premsa de la "Organización Sindical", sobre unes converses entre representants de la citada empresa i el jurat, per a tractar del conflicte existent. Els signants de l'esmentat escrit indiquen que "desconeixen l'existència d'un Jurat en l'empresa, puix que el que hi havia dimití en bloc en iniciar-se el conflicte" i que, per tant, es troben sense representants i ignoren qui són els qui s'atorgen una suposada representativitat.

En el mateix escrit, hom diu: "Per altra banda, es dóna el fet que l'empresa no solament no ha contestat a les peticions formulades pels treballadors, sinó que ha notificat que la totalitat dels acomiadats ha augmentat en aquests moments en 40 treballadors més.

Els treballadors, almenys els signants de l'escrit, insisteixen a demanar la readmissió dels acomiadats, anul·lació de sancions, i augment salarial de 3.000 ptes., "causa de moltes situacions arbitràries per a una majoria de la plantilla subjecta a aquest règim de contractes." (19)

Per part de l'empresa també era publicada una nota en la qual insistia en les habituals falsedats, com era afirmar "que mai no s'havia negat al diàleg amb els representants legals dels productors; és a dir, amb els "vocals jurats" i continuaven sense fer ni una sola referència a les propostes presentades.

(19) "La Vanguardia Española", 14 gener 1971.

La vaga s'havia endurit extraordinàriament. Vèiem clar, que l'empresa no pararia fins a dominar-nos, com estava acostumada. Per part nostra, els dies no havien passat en va. En el 4rt Full Informatiu, reconeixíem:

"Els treballadors d'Harry Walker no ens podíem imaginar que després de 28 dies podríem encara continuar la lluita contra l'explotació de l'empresa. Feia temps que no era possible fer res, que no estàvem units. Avui tot sembla diferent, formem una gran i autèntica família obrera, UNITS PER L'EXPERIÈNCIA DE LA LLUITA.

En aquesta lluita hem descobert que formem part de tota una classe, la dels treballadors, que és sotmesa a l'explotació d'una altra, la dels capitalistes; per tant, no solament ens hi estem enfrontant, sinó a tot el que representa com a formes d'explotació.

Molts de nosaltres hem descobert també una nova faceta de la nostra vida: la participació activa en les assemblees, aportant iniciatives, en les manifestacions davant de la fàbrica, en les visites a companys, etc; ens ha revelat tota la nostra força creadora i organitzadora com a classe." (20)

Era evident que la nostra vaga passava per uns moments crítics. Per una banda, l'experiència de tots havia augmentat fins a un grau inimaginable només unes setmanes enrera; però, per l'altra, també s'havia iniciat entre nosaltres l'activitat derrotista d'uns quants que clarament es mostraven partidaris de tornar al treball.

A part, doncs, que en les Assemblees es discutia aquest tema fonamental, continuàvem la lluita activament. El dia 11 de gener s'havien distribuït milers i milers de fulls

(20) Harry Walker en lluita, 4rt Full Informatiu, 13 gener 1971.

per Barcelona, fent una "Crida als treballadors i a l'opinió pública barcelonina". Era simplement una informació necessària per tal de mantenir viva la solidaritat que necessitàvem. Les principals publicacions clandestines començaren a incloure en llurs pàgines escrits de l'Assemblea de Treballadors d'Harry Walker i s'adherien a la nostra lluita.

Així, cal esmentar "MARXA", publicació del Moviment Socialista de Catalunya, que en el número de gener reproduïa un dels nostres escrits d'informació; i un full editat pel Partit Socialista d'Alliberament Nacional (P.S. A.N.), que distribuïren en manifestacions llampec i que informava entre altres temes de la lluita a Harry Walker. No foren els únics i al llarg d'aquesta crònica dels fets aniran apareixent.

L'11 de gener es realitzaren a tota la ciutat, importants pintades al carrer referent a la nostra vaga. Recordem l'impacte que ens féu a tots de trobar-nos al mateix Passeig de Valldaura on hi ha la fàbrica, ple de grans cartells que proclamaven: **SOLIDARITAT AMB HARRY WALKER!** Els companys que ho feren van aconseguir no solament sensibilitzar encara més el barri que voltava l'empresa, sinó també fer-nos sentir, d'una manera molt especial, què és la solidaritat entre les treballadors.

Alguns dels més destacats esquiroles es trobaren aquella setmana amb la desagradable sorpresa que algú els inflà la cara. Per part nostra ho comentàrem dient: "Aprovem el fet, quan es fa d'una manera discriminada, és a dir, encaminat a castigar els traïdors declarats i conscients. Pot ser un ajut, però no és el mitjà principal per a mantenir una vaga."

Cal també fer constar que el mateix dia 14 en què l'empresa comunicava a través d'una nota la seva mai desmentida voluntat de diàleg... feia saber a la C.N.S. que el nombre d'acomiadats augmentava amb 27 treballadors mes. Aquest és l'estil de la Direcció: el cinisme i la repressió.

Mentrestrant l'ambient dins de la fàbrica era doblement repressiu. Fins al punt que ens semblà interessant de donar-ho a conèixer en el 4rt Full Informatiu:

"Avui més que mai, allò sembla un camp de concentració. Polícies a dins i a fora, control si es parla, control si es va al water, control si un es mou. És una situació humiliant que cap obrer amb una mica de dignitat no acceptaria. Els encarregats han treballat a les cadenes de muntatge i han hagut d'escombrar el pati. Aquest és el premi a llur traïció. En veure la debilitat dels qui han entrat, amb l'ànim vençut, l'empresa carrega encara més la coacció damunt d'ells."

Entretant, la confusió sembrada per dos petits grupets partidaris d'acabar la vaga i retornar al treball, perquè segons ells no existien les condicions de lluita apropiades, obligaven el Comitè Unitari d'Harry Walker ha donar a conèixer un llarg escrit que reproduïm textualment a l'Apèndix i que portava per títol: "Anàlisi crítica d'unes actuacions". S'hi feia una mica d'història de com l'Assemblea havia expulsat el 22 de desembre passat els perta-nyents al Partit Comunista Internacional i al grup dit "Pro-letario" per llur sectarisme i actitud clarament contrària als interessos de tots.

És lamentable, però segurament inevitable, que sorgeixin posicions indiferents a tot el que no sigui el propi interès del grup. El nostre Comitè Unitari reunia treballadors de moltes tendències, però units en la lluita que consideraven per damunt de llur matís particular. Però tant els del P.C.I. com els del "Proletario", només defensaren la vaga mentre pogueren anar divalgant fulls signats amb llur nom, però quan l'Assemblea materiament els expulsà, oblidaren el que ens jugàvem en la vaga i, sense cap escrúpol, treballaren per a convèncer la gent que el millor era tornar a entrar.

Aquest és un dels pocs episodis negatius de la vaga d'Harry Walker, quan comprovàrem com l'ambició de grup podia fer oblidar qui era l'enemic comú. L'escrit del Comitè Unitari acabava malgrat tot, amb paraules esperançadores:

"Lluitem unint les nostres forces. És l'única manera de contribuir a la creació d'organitzacions autònomes de classe i del veritable partit revolucionari dels treballadors."

La segona relació de Solidaritat que comprenia del 2 al 13 de gener, feia augmentar l'ajut recollit a 590.731 ptes. 272.800 de les quals ja s'havien repartit entre tots. Entre les mostres de solidaritat hi havia qui ens mostrava la seva identificació, inclús amb espècies; així recollírem: 100 quilos de sucre, 100 quilos d'arròs i més d'un centenar de llaunes de conserva. Totes les mostres de solidaritat eren igualment importants, qualsevol que fos el valor del que ens feien arribar, però cal destacar l'aportació de 58.493 ptes. procedents dels companys de MACOSA, empresa del nostre ram, que des de sempre ens havia estimulat amb el seu exemple. També a l'hora de la solidaritat estava en primera línia.

El dia 14 la repressió es desfermà. Foren detinguts de matinada tres treballadors: Fermí Muñoz, Joan Josep Martínez i Víctor Serrano. L'operació policial no tingué més èxit perquè molts companys havien prè la precaució de canviar de domicili. El fet ens evidenciava que la intimidació que des de sempre han utilitzat contra els treballadors, ara s'extremaria.

El Comitè Unitari, des del principi de la nostra vaga tingué compte a mantenir informades les forces sindicals de fora de Catalunya i, molt especialment, els treballadors de les empreses vinculades amb Harry Walker. Això, amb el temps, es demostrà de gran eficàcia i ajudà en gran manera perquè la nostra lluita prengué una difusió internacional que, d'altra manera, no hauria aconseguit.

Nombrosos diaris francesos i la T.V. d'aquell país s'ocuparen de la nostra vaga i el mateix passà a Itàlia. La Solex de Torí realitzà una gran Assemblea on foren explicades detalladament les incidències de la vaga, confeccionaren fulls d'informació i prengueren els següents acords:

1. Declarar un boicot general a tots els productes que poguessin destinar-se a Espanya, (això equivalia a tallar el subministrament a Harry Walker)
2. Manifestar la solidaritat econòmica, que en l'Assemblea arribà a la xifra de 500.000 lires (unes 50.000 ptes.).
3. Sol·licitar dels sindicats italians del ram de l'automòbil la solidaritat econòmica i la difusió de la nostra vaga.
4. Enviar a tots els treballadors de la filial (és a dir, Harry Walker) el seu suport i animar-los a seguir en la justa lluita.

Precisament, el dia 15 de gener, els vidres de la nau Solex de l'Harry Walker saltaren en mil trossos. Un grup de treballadors hi llençà peces de ferro i dins de la fàbrica va córrer un vent de pànic. Potser es pensaven que havíem decidit de passar-los tots per la pedra... No, es tractava simplement de recordar als lacais de l'empresa que no els perdiem de vista.

També a Euskadi trobàrem una ràpida comprensió i aviat organitzaren recaptés i assemblees dedicades a difondre i recolzar la nostra vaga.

La solidaritat a l'interior es continuava manifestant en les publicacions de les diferents organitzacions. El Partit Comunista Marxista-Leninista publicà un documentat full en què eren posades de manifest les relacions d'Harry Walker amb els monopolis internacionals, i l'Oposició Sindical Obrera va difondre un resum dels nostres objectius.

Des de totes les plataformes o nuclis de treballadors més o menys organitzats anàvem rebent la resposta solidària. Recordem com a exemple una informació que portava

per títol: "Harry Walker: 33 dies de vaga", que era signada pels treballadors d'empreses de confecció i una dels treballadors de Banca de Barcelona, que reconeixien en la nostra lluita un estímul important en l'esforç sindical.

Cal fer referència, també, a l'article aparegut a "Unidad", òrgan del Comitè de Barcelona del P.S.U.C., on es destacava el paper d'avantguarda de MACOSA i HARRY WALKER, així com una ressenya apareguda a "Treball", portaveu del mateix partit, que en el número de gener qualificava la nostra vaga "d'exemple per al conjunt dels treballadors de Catalunya". En conjunt, la solidaritat no era pas una bella aspiració, sinó una realitat contundent que es manifestava de mil maneres. Res de més aclaridor en aquest aspecte, que les Relacions de Solidaritat que figuren íntegrament a l'Apèndix. Allà quedava reflectida minuciosament l'amplitud de l'ajut dels altres treballadors.

Al llarg dels dies que portàvem de vaga, la lluita havia accelerat considerablement la combativitat de tots. Però aquest pas endavant que tots havíem fet, resultava en alguns casos sorprenent i ens demostrava quina és la capacitat d'esforç que massa vegades tenim adormit. A l'Harry Walker, com en moltes altres empreses, quan un treballador fa trenta anys que hi treballa, la Direcció li regala un rellotge d'or com a record... Dit d'una altra manera, després de treure-li el suc durant gran part de la seva vida, li dóna un rossegó perquè s'entretengui. En les Assemblees era reconfortant veure com treballadors que ja havien rebut feia temps el rellotget, afirmaven que més s'estimaven perdre l'antiguitat que ajupir el cap. Els treballadors no podem deixar-nos trepitjar els nostres drets, afirmaven, i hem de reconèixer que la veu d'ells tenia una gran influència damunt de tots.

Al costat d'aquests testimonis dels vells companys de treball que encaixaven perfectament amb el sentir general, cal també registrar el cas lamentable de l'Emília. Aquesta

companya, sense cap justificació, trencà la vaga els primers dies i no satisfeta amb això, s'oferí de bon grat a controlar els waters i evitar que hi aparegués propaganda. A canvi, li van prometre que quan acabés la "subversió" li donarien un lloc de responsabilitat... Però l'Emília es pensava que les seves companyes permetrien tranquil·lament que es dediqués a grimpar sense cap escrúpol i en això s'equivocava. El dia 18 de gener, quan sortia de casa seva per anar al treball, unes companyes li posaren per barret, en ple carrer, un pot de pintura! A l'endemà el pare va anar a Personal a buscar la liquidació... Vegeu com de cop es va estroncar la "carrera" de l'Emília.

Enmig de l'ambient enrarit que es respirava a l'empresa, aparegué un full que, segons notícies, augmentà considerablement la inquietud de la Direcció, perquè era una mostra clara que no tots els esquirols eren esclaus totalment segurs. Anava adreçat "Als qui encara esteu dins" i s'hi donava a conèixer la detenció de Fermí Muñoz i s'insistia perquè tornessin a incorporar-se la majoria dels treballadors en vaga. En reproduïm a continuació alguns paràgrafs:

"La policia ha detingut el nostre gran company Fermí Muñoz. Tots els treballadors de la fàbrica el coneixeu. Sempre ha estat al nostre servei, defensant els nostres interessos. A més d'un excel·lent company és un bon lluitador. Durant molts anys ha estat l'home amb qui hem pogut comptar sempre, capaç de comprendre els nostres problemes i de lluitar per ells. Per això està ara detingut.

Qui l'ha denunciat?

L'empresa, a través dels seus dos lacais: Francesc Mateo i Joaquim Alcoba. Però ells no són els únics responsables. Tots els qui esteu treballant teniu una bona part de culpa. Seguint encara a la fàbrica doneu

força a l'empresa i a la policia, TRAICIONANT AIXÍ LA LLUITA DEL NOSTRE BON COMPANYY MUÑOZ, que és la lluita de tots els qui som fora.

Si no voleu que el que ha passat amb Muñoz passi amb els altres companys que estan donant la cara per les nostres justes peticions, solament teniu un camí: DEIXEU SOLS ELS ESQUIROLS I ALTRES MISERABLES SERVIDORS DE L'EMPRESA.

A continuació els convidàvem a assistir als judicis fixats per al dia 20 de gener, a la Magistratura del Treball, on s'havia de veure la demanda presentada contra l'empresa pels 14 companys acomiadats i també la de 253 altres treballadors per injustificada suspensió de feina i treball. Tot plegat, podia ser una ocasió de testimoniar la unitat de tots. Quant al resultat, tothom era molt realista i n'esperava poc; sabíem de quin peu calcen i com les sentències vénen influïdes per la política tradicional del govern, contrària a tot el que representi una manifestació autèntica de sindicalisme. Per tant la nostra Assemblea havia resolt continuar la vaga, independentment del resultat del judici.

La vaga havia transcendit amplament a tota la ciutat. Cal reconèixer que l'activitat despegada per tots era extraordinària. Fulls, pintades, manifestacions, mítings, assemblees... inclús, arribàrem al "sancta sanctorum" del capitalisme. La premsa del dia 19 informava que al pati d'operacions de la Borsa, "s'havien repartit nombroses octavetes anònimes al·lusives a les reclamacions laborals, a les pèrdues que la situació comportava a l'empresa i àdhuc a aspectes detallats de la seva activitat productiva i als lliuraments de productes fabricats als seus clients."

El dia del judici ens concentràrem a la Magistratura del Treball, prop de 300 treballadors. Assistiren també nombrosos periodistes i no cal dir que importants efectius de "grissos", així com policies de la "político-social". Tot

plegat creava un ambient tens que posava a prova els nervis de tots.

Molt abans de l'hora fixada per al primer judici, que era els dels 14 companys acomiadats, ja no es podia donar un pas pels corredors que portaven a la Sala n° 2. A les 11 '30 h. s'inicià el judici que només poguérem presenciar una part dels treballadors; els altres ho haguérem de seguir apinyats als passadissos, a la porta de Magistratura i fins i tot des del carrer.

S'obrí el judici que presidia el Magistrat José Antonio Somalo Giménez; defensaven els nostres companys els advocats Joan Riera, Francesc Casares, Josep Ma Gasch i Albert Fina, coneguts laboralistes i, per part de l'empresa, l'advocat Genis Mompíó. Es tractava de ventilar la demanda presentada per catorze treballadors contra l'empresa per acomiadament improcedent. Set dels demandants havien delegat la representació en llurs advocats; els altres, assistien al judici voltats per la nostra solidaritat. Tots ells eren coneguts com a excel·lents companys de treball; el que es fes a ells, es feia a tots!

De fet, llur acomiadament havia precipitat la vaga, l'empresa clavant-los al carrer havia pensat esporuguir-nos i, en realitat, el que havia aconseguit era desemascarar-se encara més als ulls de tots els treballadors.

En primer lloc, es plantejà el cas d'un ells, Fermí Muñoz, que continuava empresonat. Donat que continuava essent enllaç Sindical, perquè no havien acceptat la seva renúncia, el seu acomiadament era improcedent. L'empresa reaccionà readmetent-lo i procedint a obrir-li expedient disciplinari.

Pel que fa referència als altres tretze companys, el representant de l'empresa els senyalà com els responsables de la vaga: "Els són els instigadors de l'atur. La vaga és

il·legal..." Resulta molt eloqüent reproduir algun paràgraf de les intervencions de Mompíó, per a comprovar quina era la fúria contra els demandants i, també, quin paper representava la Delegació del Treball en l'acció repressiva:

"... els demandants incorreren en atur il·legal, destacant-se en la seva actuació, la qual fou informada en els dies successius a la Delegació del Treball, la qual donà instruccions concretes perquè hom procedís a la suspensió dels contractes de treball de continuar els aturs, i es procedís a l'acomiadament dels activistes... D'aquests (els demandants), molts són reincidents de faltes molt greus, i els qui no han estat sancionats, demostraren i acreditaren amb llur procediment que se'ls imposés la sanció d'acomiadament per la participació directa en els aturs il·legals que anaven produït-se..."

Per part dels nostres advocats es respongué a l'acusació afirmant que no hi havien proves que fessin responsables de la vaga els tretze acomiadats. Assenyalaren, per tant, que la decisió presa per l'empresa era il·legal, i argumentaven:

"... que el Decret sobre conflictes col·lectius actualment vigent, de 22 de maig del 1970 no sanciona, d'una forma automàtica amb l'acomiadament, la simple participació en un conflicte col·lectiu, encara que sigui il·legal; és per això que, en últim cas, en l'actualitat resulta d'indiscutible aplicació l'article 103 de la Llei de Procediment Laboral, que obliga el jutge a valorar les circumstàncies del cas i el grau de participació, el que ens porta a la declaració d'improcedència de l'acomiadament, tota vegada que els actors, inclús en el suposat negatiu que haguessin participat en els aturs, no poden ser assenyalats com a responsables ni com a singularment significats."

En definitiva, inclús amb la parcialíssima llei vigent a la mà, l'empresa s'havia precipitat en el seu afany tradicional de reprimir els qui pretenien piular. L'afer quedava llest per a sentència. Era clar com l'aigua, després d'haver escoltat una extensa descripció de les moltes sancions que sovintejava a l'empresa, que l'Harry Walker no havia arribat als nivells mínims d'un neocapitalisme integrador. No, la seva política, era la garrotada i prou.

A continuació, prop de la una del migdia, s'inicià el judici consistent en la demanda que 253 treballadors havíem presentat contra l'empresa per haver-nos suspès indefinidament de feina i salari. Actuaren d'una banda i l'altra els mateixos advocats. En el text de la demanda, que publiquem a l'Apèndix, es detallaven les causes que havien creat les condicions de la vaga i també l'actitud de l'empresa, en tancar-se a tot diàleg.

L'argumentació de l'empresa era la clàssica dels qui estan acostumats al més pur salvatgisme: "La vaga és il·legal, perquè si els treballadors deixaren de treballar, ells mateixos abandonaren la feina i, per tant, ells mateixos s'acomiadaren. "És la negació més brutal d'un dels drets més elementals del treballador: el dret de vaga.

L'actitud era tan barroera, que els nostres advocats deduïren fàcilment que tot i que les lleis no reconeixien el dret de vaga, la suspensió indefinida dictada per l'empresa als treballadors equivalia a un acomiadament encobert. L'Acta d'aquest judici que adjuntem a l'Apèndix, il·lustra detalladament sobre els pormenors del debat.

Mentre tenia lloc el judici, a la nostra demanda, la façana de vidre de la central que l'empresa té a l'Avinguda Infanta Carlota, rebia l'impacte d'una manifestació llampec: "...un grup d'unes 30 a 50 persones es manifestaren davant la seu principal d'Harry Walker, a l'Avinguda Infanta Carlota; hi llençaren pedres que trencaren els vidres dels aparadors..." ("La Vanguardia Española", 21-1-71)

Entretant, el judici havia arribat al tràmit de conclusions. La premsa informava que "... els lletrats dels treballadors, argumentaven la improcedència de la sanció i de l'acomiadament, a més que l'empresa havia actuat unilateralment en tancar la fàbrica; demanaven tots i cadascun d'ells per als seus defensats, la condemna de l'empresa i la readmissió dels obrers." (Tele/Expres, 21-1-71)

Els dos judicis quedaven llestos per a sentència; l'un i l'altre havien estat proves contundents sobre quin era el tracte injust que patíem els treballadors d'Harry Walker. Nosaltres mateixos ens impressionàrem en escoltar la descripció detallada de totes les malifetes que contínuament l'empresa ens imposava. En el curs de l'any 1970, vuit vegades havia estat denunciada a la Magistratura per diversos problemes! La Direcció d'Harry Walker més que representar el capitalisme més actual, recordava encara els mètodes propis dels negrers...

A les vuit del vespre d'aquell mateix dia una important manifestació, amb grans pancartes de solidaritat amb els treballadors d'Harry Walker, va recórrer el barri de Verdum. La nostra vaga havia aconseguit infiltrar-se en les converses de tothom. La resistència que oposàvem a l'empresa era una prova de dignitat que tothom feia seva.

La MAQUINISTA TERRESTRE I MARÍTIMA, una de les empreses més importants del nostre ram i segurament de les que simbolitzen més clarament la lluita dels treballadors per la llibertat sindical i política de Catalunya, s'incorporava altra vegada a l'actualitat amb aturs de dues hores. Les reivindicacions que plantejaven eren:

- 400 ptes. diàries per al peó.
- 40 hores de treball per setmana.
- 40 dies de vacances.

La seva empenta ens esperonava a continuar mantenint la duresa de la nostra vaga. Feia ja més d'un mes que havíem dit: Prou! L'empresa havia utilitzat tots els mitjans

per a fer-nos capitular i no ho havia aconseguit; però l'esforç per a respondre als paranys que pertot arreu ens posaven era realment excepcional. Es clar que pitjor ho passaven els miserables esquirols de dins de la fàbrica. En el Full Informatiu n" 5, hom explicava:

"Avui més que mai, la desorientació i el temor regnen a la fàbrica; no solament estan parades les seccions de producció més importants, sinó que alguns treballadors que havien entrat, han tornat a sortir. La policia té controlada tota la fàbrica fins a fora, durant tot el dia..."

Impotents per a trencar la decisió de continuar la vaga fins al final, l'empresa implantava sense cap dissimulació un règim casernari. Rabiosos constataven com començaven a sorgir seriosos problemes en tenir aturada la producció. Aquells dies F.A.S.A.-Renault hagué de parar la secció de muntatge per haver acabat l'existència de carbu-radors que Harry Walker no subministrava.

El diumenge dia 24 tornàrem a organitzar un segon Festival de la Cançó al qual també assistiren centenars de companys de tots els indrets de Barcelona. Recollírem 25.230 ptes. Encara que acostumats a la solidaritat, cada nova ocasió en què aquesta es manifesta era una descoberta engrescadora. En aquestes altures la ressenya completa de com cristal·litzava aquesta solidaritat era pràcticament impossible de fer, perquè a part de les llistes d'ajuts econòmics, caldria enumerar els que facilitaven locals, que col·laboraven a distribuir la nostra premsa, i tants altres serveis que malgrat el risc que comportaven ens eren facilitats.

Erem conscients que la vaga estava entrant en una última etapa; esperàvem les sentències dels dos judicis celebrats el dia 20 de gener per a veure, davant del que en resultés, quina actitud calia prendre... Cinc dies després, el dia 25 el Tribunal les féu conèixer.

La primera sentència, expedient n° 2/41 i que feia referència a la demanda presentada pels tretze companys acomiadats que acusaven l'empresa d'haver procedit indegudament, era resolta de la manera següent.

"Que estimant la demanda presentada pels actors que són anomenats a continuació contra AUTO-ACCESSORIS HARRY WALKER, S.A., declaro improcedent l'acodiament dels actors acordat per l'empresa i, en conseqüència, condemno aquella que a opció seva readmeti els actors en els seus llocs de treball o els indemnitzï amb les quantitats següents:

A Josep Antoni Cobo	15.000	ptes.
A Bonifaci Garcia	55.000	"
A Joan Manuel Horta	8.000	"
A Manuel Murcia Ros	8.000	"
A Blai Pérez	55.000	"
A Josep Manuel Sans	25.000	"
A D. Jiménez Miralles.....	15.000	"
A Marc Cano Martín	17.000	"
A Rafael Cordero	15.000	"
A Francesco Riego	15.000	"
A Ferran López	15.000	"
A Isidre Giménez	16.000	"
A Josep Garcia	40.000	"

i en ambdós casos, que els aboni com a indemnització complementària per salari de tramitació els acreditats des del 5 de gener fins al dia en què es produeixi la indemnització o s'opti per la indemnització..."

Aquesta era la sentència, clarament en favor de l'empresa perquè els concedia "l'opció" de readmetre o indemnitzar; naturalment, l'empresa triava la segona. Ràpidament s'interposà recurs davant el Tribunal Central de Treball el qual, mig any després, encara no ha dit ni mitja paraula. Modèlic!

Quant a la segona sentència, la que feia referència a la demanda que havien presentat 253 treballadors d'Harry Walker per acomiadament improcedent, expedient 18/71, el Tribunal afirmava:

"Que estimant la demanda presentada pels actors que s'enumeren contra l'empresa AUTOACCESSO-RIS HARRY WALKER, S.A., declaro improcedent l'acomiadament dels actors acordat per l'empresa i que són els següents... i en conseqüència condemno l'empresa demandada que, a opció dels treballadors els readmeti en llurs llocs de treball o els indemnitzï amb la quantitat de QUINZE DIES del salari indicat per a cadascun d'ells en la demanda per cada any sencer de serveis prestats, amb el límit màxim d'un salari anual, i els qui no arribaren a l'any de servei percebran la proporció corresponent a aquells quinze dies, i en ambdós casos, que els aboni com a indemnització complementària per salaris de tramitació, els acreditats des del dia 5 de gener del 1971 fins al dia en què es produeixi la readmissió o s'opti per la indemnització..."

En aquesta segona demanda "l'opció" era per als treballadors, que majoritàriament optàrem per la readmissió. Així, d'aquesta manera, l'empresa havia de tornar-se a empassar dotzenes i dotzenes de "productors" que ja tenia a les llistes negres i als quals tranquil·lament es disposava a tancar les portes. A més venia obligada a pagar els salaris dels dies de vaga.

Durant la setmana del 25 al 31 de gener en què foren conegudes les sentències esmentades, fou debatuda la qüestió fonamental de si continuar o no la vaga. A través d'Assemblees i en petites reunions tothom exposà la seva opinió que fou condensada en el "Manifest de l'Assemblea de Treballadors d'Harry Walker, que aparegué el dia 30. Aquest document és un intent per a presentar una síntesi

del perquè férem la vaga, en quines condicions la realitzàrem, quines perspectives se'ns oferien i, sobretot, quins ensenyaments en podíem treure.

No és un escrit triomfalista. Molt al contrari, són assenyalades les deficiències que l'organització dels treballadors presenta, tot i l'esforç realitzat, ben senzillament, sense enfarfecs.

La lluita no havia pas acabat; l'impacte que la nostra vaga provocava es constatava fàcilment en totes les publicacions de l'oposició. Destaquem-ne la referència que en feia "Lluita" del P.S.A.N. (numero gener-febrer 1971), i el comentari d' "Unidad" del P.S.U.C, que deia:

"La victòria dels treballadors d'Harry Walker a la Magistratura en aconseguir que aquesta dictés la READMISSIÓ, és una victòria de la lluita i de la solidaritat. Una victòria en primer lloc dels propis treballadors d'Harry Walker amb una tan llarga vaga, una victòria de tots els qui en passar a l'acció oberta, en aquesta dies han coincidit en el mateix enemic; una victòria de la SOLIDARITAT econòmica amb els vaguistes que han aconseguir que l'empresa no pogués fer-los cedir per la fam; una victòria de la presència massiva a Magistratura el dia del judici. ARA es tracta de lluitar perquè aquestes READMISSIONS siguin efectives."

També "Catalunya Obrera" (febrer 1971), òrgan de la U.S.O. catalana, posava de relleu la importància de la nostra vaga en destacar MACOSA, HARRY WALKER, MAQUINISTA i PEGASO, com les empreses "que han desenvolupat un MOVIMENT DE LLUITA UNITÀRIA, basat en el poder real que tenen les ASSEMBLEES DE TREBALLADORS", "Trellall" (febrer 1971) del P.S. U.C., senyalava com "un signe clar de l'elevada politització de milers i milers d'obrers, la rapidesa i la sensibilitat amb què hom reacciona per tal de donar suport i sostenir la lluita dels destacaments d'avantguarda. En poques setmanes

ha estat recollit un milió de pessetes pels de l'Harry Walker...". També "Mundo Obrero" i "Horizonte", publicacions del "Partido Comunista de España" (números de febrer 1971), destacaven cròniques explicant les condicions en què es desenvolupava la vaga.

Per la seva banda "Marxa" (número febrer-març 1971), òrgan del Moviment Socialista de Catalunya, en un article que duia per títol: "Notes per a una anàlisi de la situació actual del moviment obrer", analitzava la nostra experiència juntament amb les grans vagues d'altres empreses de Catalunya. Moltes altres publicacions feien esment de la nostra vaga, alguns en termes més realistes que altres, però amb la mateixa atenció. Sense comptar que la majoria dels treballadors de Catalunya, aquells que només tingueren notícia de la nostra acció per les breus referències a la premsa, també clavaren l'atenció en aquell grup de treballadors que obstinadament replicaven als capitalistes. Aquests, la majoria dels quals la circumstància política condemna al silenci, també ens feren arribar la mà, a través de múltiples converses recollides en ple carrer, al Metro o a l'autobús, en els bars o al voltant de la taula, a casa... Tot i que la nostra vaga no fou mai recollida pels serveis "informatius" de T.V.E., la majoria dels treballadors fixaren l'atenció en aquesta vaga. Molts d'ells segur que pensaren; qualsevol dia a la nostra empresa comencem una cosa semblant.

El dia 1 de febrer publicàrem la tercera llista de solidaritat. Havíem arribat a 894.616 ptes de les quals, les ajudes i les despeses de la lluita, se n'emportaven 619.660 ptes.; quedava, doncs, un saldo de 274.956 ptes., que continuava rebent aportacions.

La vaga de la Maquinista anava endurint-se i semblava com si la seva acció prengués el nostre relleu. El 2 de febrer l'empresa suspengué de feina i salari per una setmana, tots els treballadors. Un cop passada, es reuniren

en gran Assemblea per a protestar per les sancions. La policia el dia 10 intervingué, els va treure de la fàbrica i practicà vuit detencions...

Precisament aquests dies, concretament el dia 4 de febrer, es produí un document adreçat al "Delegado Provincial de Sindicatos" per la representació empresarial del més alt nivell del Sindicat del Metall de Barcelona, que ens sembla oportú d'incloure en aquesta crònica, per quant demostra com la història es repeteix i quin és "l'europisme" dels nostres capitalistes. És una mostra del més primitiu salvatgisme i si bé no és pas la primera vegada que la burgesia catalana arriba inclús a criticar a les autoritats de Madrid la "tolerància" envers els treballadors, és interessant de comprovar la repetició d'aquest fet.

El document exposa en dotze punts el que creu que ha de ser "una actuació política i econòmica més agressiva" per a evitar que es "consolidin posicions conflictives laborals abusant de la tolerància de l'Autoritat en permetre falses activitats democràtiques." És la més pura línia agressiva de la burgesia que a canvi de la "total tranquil·litat" es ven l'ànima a qui sigui... L'escrit explica una vegada més quina és la "vocació europea" d'aquesta gent.

També a primers de febrer aparegué el suplement nº 13 de "Voz Obrera" dedicat a l'anàlisi de la vaga d'Harry Walker. Aquest documentat quadern començava per una exposició detallada del que havia estat la lluita. En referir-se a les motivacions és molt interessant el que diu:

"L'objectiu de la lluita és aconseguir les reivindicacions. Però el fonamental és elevar el nivell de consciència, d'organització i de combativitat dels treballadors, car només així es poden obtenir victòries parcials cada vegada més importants, al mateix temps que es prepara i s'avança vers la victòria total: l'abolició de l'explotació, l'enderrocament del sistema capitalista."

Analitzava més endavant les formes organitzatives que havíem adoptat: l'Assemblea, Comissions i el Comitè de Vaga, organitzat internament en un comitè de solidaritat, un de propaganda i un de relacions. També una especial atenció merexia el considerable espai que dedicava a l'orientació de la lluita quan tornéssim al treball:

"Però la lluita d'Harry Walker continuarà. Mal li pesi a la Direcció, la lluita continuarà dins o fora de l'empresa.

Els treballadors d'Harry Walker han de plantejar-se des de fora una plataforma reivindicativa on no faltin consideracions fonamentals, com poden ser:

- 3.000 ptes. d'augment mensual i reducció de la jornada laboral setmanal a 40 hores.
- Control pels treballadors dels temps de treball i dels canvis dels mètodes de producció.
- Gestió i control obrer dels reglaments de seguretat i higiene en el treball (eliminació immediata de fums, toxicitat, etc).

i encara afegia:

"Una altra reivindicació ha de ser: El dret d'Assemblea dins de la fàbrica. No podem deixar-nos arrabassar un dret que ja s'ha imposat."

El dia 5 de febrer fou distribuït un full signat pels vaguistes d'Harry Walker i Maquinista i els obrers de Pegaso i Cispalsa. En aquest escrit cridàvem l'atenció sobre la importància que en la lluita d'aquestes quatre empreses havia pres l'Assemblea dels Treballadors, com a forma de comunicació directa entre la base i l'avantguarda.

La nostra relació a nivell internacional havia aconseguit d'establir un contacte molt sòlid amb les empreses SOLEX italiana i francesa, acord que s'havia traduït en el bloqueig de les remeses de carburants destinades a Harry Walker, a part de les relacions que continuàvem mantenint amb les diverses centrals sindicals a base de mantenir-los

informatos en tot moment. Cal destacar la intensa relació que s'establí amb els treballadors de Batignolles, de Nantes, que d'una forma molt semblant a la nostra s'havien anat organitzant a l'entorn d'un Comitè de Vaga que donà a la lluita unes perspectives molt més incisives.

Aquesta vinculació entre els treballadors de les dues empreses quedà descrita en un quadern que portava per títol: "A la classe obrera d'Europa!", en el qual s'establia ben clarament la problemàtica de fons que ens unia. Publicat la primera setmana de febrer, a la portada anunciava:

*Harry Walker, dos mesos de vaga
Batignolles, cinc setmanes de lluita
Venceran!*

A la mateixa explotació — la mateixa lluita

A continuació seguia una descripció de les condicions d'ells i les nostres, com havien reaccionat ells i com ho havíem fet nosaltres. Malgrat les notables diferències existents, el mètode era el mateix. Així, els de Batignolles deien:

"Els treballadors de Batignolles s'han organitzat per portar a terme la lluita, un COMITÈ DE VAGA, que s'encarrega, com a Harry Walker, d'assegurar l'organització i la resistència dels treballadors. A Batignolles, tot i que les condicions són molt diferents que les de Barcelona, els treballadors també saben que l'ASSEMBLEA és l'únic òrgan de poder i control de les gestions que realitza el Comitè, i que és l'Assemblea qui ha de decidir. La revocabilitat d'aquest Comitè es féu evident quan aquest proposà tornar al treball (era una proposició C.G.T.), i els treballadors (90%), votaren per la continuïtat de la vaga i forçaren l'entrada en el Comitè dels treballadors més destacats que volien continuar la vaga, donat que aquests representaven els interessos dels treballadors."

Per part nostra informàvem del pas endavant que havíem fet a mesura que la vaga havia anat avançant:

"A Harry Walker, el Comitè Unitari de Vaga es féu responsable que la solidaritat entre els vaguistes fos un fet. Però a Barcelona, la vaga d'Harry Walker prenia unes dimensions més amples i altres fàbriques entraven en la lluita (Macosa, Cispalsa, Maquinista, Pegaso, Tèxtil Victòria, etc); amb el propòsit d'organitzar millor la solidaritat amb aquestes fàbriques els treballadors d'unes trenta empreses s'organitzaren en un COMITÈ DE LLUITA, que es posà en marxa per a organitzar qualsevol tipus d'accions de solidaritat."

Diversos escrits d'uns i altres foren llegits en les Assemblees respectives, documents que demostren com enfront del capitalisme internacional, cal també una solidaritat al mateix nivell. A l'Apèndix són inclosos tres escrits que il·lustren la profitosa relació mantinguda amb aquells companys.

El 12 de febrer la premsa informava:

"Harry Walker, disposada a la reincorporació de la seva plantilla laboral... solament fa excepció de 19 treballadors als quals indemnitzarà." (21) Una nova jugada repressiva. Però, el dia 15 entrarem al treball, adoptant la tàctica de produir baix rendiment... "Harry Walker, una setmana de baix rendiment."

"S'ha confirmat que la setmana passada la major part del personal de taller d'Harry Walker ha treballat a baix rendiment, sense que hom conegui fins al moment el nombre d'afectats i el tant per cent de disminució.

(21) "La Vanguardia Española", 12 febrer 1971.

El motiu del conflicte és la solidaritat amb els treballadors acomiadats per sentència de la Magistratura del Treball." (22)

Així la lluita continua, no pas com abans de la vaga, sinó que amb molta més intenció, tots hem crescut en experiència. L'empresa també ha après que no es pot jugar amb els treballadors ni repartir sancions com aquell que reparteix confits.

Entretant la vaga de la Maquinista continua i la d'altres empreses. Nosaltres ens hem aturat especialment a explicar detalladament quina ha estat la trajectòria de la nostra vaga, perquè és la que hem protagonitzat, però no és res més que un episodi en la difícil marxa dels treballadors. Ha estat un gra de sorra, prou que ho sabem, però entre uns i altres estem aixecant el mur defensiu que necessitem davant les apetències del capitalisme que ens envolta.

Per això comprovarem, amb certa satisfacció, que la nostra vaga havia estat un estímul i que els dos mesos de resistència ens col·locaven a l'avantguarda del moviment obrer. Innumerables fulls, butlletins, revistes i altres òrgans de la premsa autèntica emmarcaven aquest esforç com una part destacada del combat col·lectiu.

Així, un informe editat a Barcelona, l'abril de 1971, per "Cristians defensors dels drets dels treballadors, deia:

"Estem assistint... especialment a Catalunya, a una intensificació dels conflictes socials, amb una força sense precedents des de la terminació de la guerra civil. No recordem a Catalunya vagues de tan llarga duració com les d'Harry Walker i Maquinista, ni manifestacions populars de l'amplitud de la de Sta. Coloma de Gramenet, el 10 de març, ni una vaga de metges com la de l'Hospital Clínic o com la dels « professors interins »..."

(22) "El Correo Catalan", 23 febrer 1971.

La crònica dels treballadors d'Harry Walker no ha acabat, altres fets ens convocaren demanant-nos una resposta digna... Però aquí acabem la ressenya de la vaga que durant dos mesos aconseguí, no solament vèncer la Magistratura, ans també marcar-nos per a sempre en el camí del sindicalisme autèntic, del sindicalisme dels treballadors.

III — ELS RESULTATS

1. - Balanç

Quan el 30 de gener, després de quaranta-cinc dies de vaga, volguérem resumir d'alguna manera la nostra acció, llançàrem el Manifest de l'Assemblea dels Treba-llabords, amb la següent síntesi:

45 dies de vaga,
45 dies de lluita,
45 dies d'unitat,
45 dies de solidaritat.

Després, fins al 15 de febrer, data en què tornàrem al treball, encara passaren feixugament quinze dies de lluita, però el resum que havíem fet de la vaga era i és, prou vàlid, perquè encapçalí aquests comentaris de balanç a la nostra actuació.

Hem repassat una i altra vegada aquestes ratlles, que són com les conclusions que es desprenen de la vaga d'Harry Walker. No voldríem en cap moment engreixar els resultats ni tampoc menysvalorar-los. Això és difícil d'aconseguir per a nosaltres, que hem viscut aquesta acció, dia per dia, minut per minut. Els capitalistes en llurs negocis exposen els diners acumulats... nosaltres, en la lluita exposem la pell. És doncs, comprensible que en repassar els fets que es produïren en la nostra vaga, els sentim fonament, són vivències úniques; el que estava

en joc era el més important que pot tenir un treballador: la dignitat!

Així, doncs, hem agrupat en tres apartats els resultats que es dedueixen de la vaga que, iniciada el 17 de desembre del 1970, acabà el 15 de febrer del 1971; no tenen res d'imaginari, són la dura experiència, purament i simplement.

2. - Una àmplia mobilització

És indiscutible que la vaga va representar durant unes setmanes a Catalunya l'avantguarda dels treballadors. Durant el mes de desembre, tots visquérem intensament l'acció que es desfermà a l'entorn del procés de Burgos i que culminà amb la commutació de les penes de mort dels heroics militants d'E.T.A. Fou un mes intensíssim en tots els camps, una crisi perillosa per al règim; però cal reconèixer que en iniciar l'any i malgrat l'esquerda que aquests fets havien produït, el poder s'afermava i el mes de gener fou dur. Un dels més amargs que ens ha tocat viure, perquè encara que hi havia qui cridava entusiasmat per la mobilització de l'opinió pública que acabàvem de presenciar, ningú no podia evitar de contemplar com el règim superava la crisi i, d'una forma paulatina, una certa desanimació corregué per la població... i precisament durant aquelles setmanes fou quan la nostra vaga, sense escarafalls, però sense afluïxar, fou un testimoni diari que els treballadors continuàvem la lluita.

La mobilització que aconseguírem fou molt important, no pas la que hauríem volgut, però certament considerable. Potser el baròmetre més exacte per a valorar el ressò que aconseguí la vaga sigui la importància de les quantitats aconseguïdes.

Aportacions molt fraccionades, recollides en centenars d'empreses i en diversos pobles i ciutats. És aquesta

—segurament— la resposta més clara de com els treballadors, pel mitjà que fos, aconseguiren demostrar la solidaritat. Però no ens enganyem, hi ha molt i molt a fer per arribar a donar una contundència i una homogeneïtat als treballadors de Catalunya i així fou reconegut en el Manifest quan afirmàvem: "...rendiríem un flac servei a la classe obrera si passàvem per alt el baix nivell organitzatiu existent a Catalunya, que la lluita contra Harry Walker ha posat al descobert. No ha existit solidaritat activa en les empreses, amb aturs... com es donà al Nord quan la vaga de Laminats de Bandes a Echevarri. Per altra banda, falta unificar el que actualment es mou en les empreses, d'una manera més o menys organitzada. Hem hagut de promoure nosaltres aquesta unió, quan ja portàvem algunes setmanes resistint pràcticament sols."

La constatació és amarga però descriu objectivament el que trobarem. Potser l'única matisació que caldria fer, ara que observem aquests fets amb una certa perspectiva, és la referència que fem a la solitud en què ens trobarem al principi i que, potser, es podria explicar recordant que durant el mes de desembre del 1970, tota l'atenció estava abocada en el famós procés de Burgos.

Al costat d'aquest comentari que pot semblar pessimista, cal deixar constància de l'enorme capacitat de lluita que constatarem allà on delegats de l'Assemblea anaren a explicar el sentit de la nostra vaga. Però era impossible visitar totes les empreses i parlar amb tothom; calia i cal una organització que fes arribar a tots els indrets el nostre problema i el convertís en catalitzador. Això prou que ho sabem, encara és molt imperfecte. Mantenir els treballadors sense Sindicats legalment reconeguts, ha estat sempre una característica de la Dictadura.

L'any 1923 quan s'inicià la Dictadura de Primo de Rivera, prohibiren la C.N.T., però respectaren la U.G.T. El 1939, el General Franco que havia après la lliçó, per-

seguí amb ràbia tots els Sindicats i s'inventà la farsa de la C.N.S., és a dir el sindicat fantasma.

Aquests són els braços que els treballadors trobem a faltar, uns Sindicats forts que ens arreglerin lliurement a tots. Mentrestant, cal donar continuïtat a les mobilitzacions que les successives vagues despertem i aprofitar-les en dos sentits: una més àmplia sensibilització i una més sòlida organització.

3. - Hem parat els peus a l'empresa

És possible que els capitalistes d'Harry Walker, per poc que badem, reincideixin en la vella tàctica d'apretar i apretar fins que tots traguem la llengua. L'explotació bàrbara dels temps, les sancions i els salaris de misèria... Però, també és molt possible, que la vaga hagi estat un seriós avís per a ells. Des de sempre havia existit en l'empresa una resistència latent entre els treballadors, però mai no havia cristal·litzat tan clarament la lluita ni havien vist tan en perill tot el seu esquema.

La vaga ha servit també per a donar "imaginació" a molts companys i fer-los veure la possibilitat que un dia l'empresa, "la nostra empresa", no serà un lloc d'explotació, sinó que molt al contrari, la producció prendrà tota la funció col·lectiva que substancialment té, sense diferències humiliants, amb salaris que ens permetin de viure com a persones...

Aquesta és una de les conclusions més vàlides. La vaga, encara és la millor arma dels treballadors, Només amb ella podem fer-nos respectar. En qualsevol empresa, sigui quina sigui la seva situació, estem segurs que només pot equilibrar les forces, el fet que els treballadors optin per la vaga. No utilitzada esbojarradament, sinó dossificada, sense aventures.

La lluita quan arriba a aquest nivell produeix diversos resultats, tots ells interessants:

1. — Ens dóna coratge, comprovem que col·lectivament som una força.
2. — Ajuda a clarificar quines són les relacions nostres amb els capitalistes.
3. — Ens permet descobrir fàcilment vers on es decanten els organismes controlats pel Govern, com són C.N.S., Magistratura, etc.
4. — Accelera la sensibilització política de tots els treballadors.

Aquests són fets molt elementals, però importants, bàsics, si volem anar eixamplant la base del moviment obrer. Abans d'iniciar la vaga, hi havia companys porucs que, a mesura que passaren els dies, s'anaren obrint a les preocupacions col·lectives i superant el fatalisme que els havia portats a creure que la situació era pràcticament irreversible. Altres, que pensàvem que eren retrets, acabaren intervenint en totes les Assemblees i dient... el que tots portàvem a dins des de sempre!

La vaga és una ocasió única per a donar-nos cohesió, una vegada acabada, els resultats queden. No és una experiència més, és segurament la marca amb més profunditat. En aquest sentit és interessant de reproduir les paraules de Salvador Seguí, el Noi des Sucre, quan deia: "Molts dels treballadors quan van a la vaga potser que no coneguin exactament l'íntim sentit del sindicalisme. Però l'odi al patró que explota i que vexa, l'atropell que es repeteix diàrament, el cas d'abengació i desinterès que els donen altres treballadors, és suficient..." i encara més endavant afegia: "Sí un patró fa impossible la vida dels obrers, aquests se'n van i en pau. Per què matar-lo? Abandonar-lo és millor, perquè els restants patrons aprendran la lliçó de seguida. En cas contrari es fa amb tots els patrons igual.

La vaga general és l'arma millor que tenim, és a dir, l'única arma que tenim. En el sindicalisme, l'únic heroi que existeix és el col·lectiu." (23)

Tot i el temps transcorregut, les paraules d'aquell gran capdavanter dels treballadors de Catalunya encara conserven un apreciable fons d'actualitat.

Si no diem prou a l'empresa, sempre ens deixaran les engrunes. Serem con les màquines, les quals simplement "les conserven". Voleu que us tractin així? Els treballadors d'Harry Walker preferim ser homes.

4. - El moviment obrer no és una quimera

Efectivament, amb totes les falles pròpies de la situació que ens imposa la Dictadura, la constatació que el moviment obrer és una realitat és segurament un dels aspectes més importants que a través de la vaga hem après els treballadors d'Harry Walker.

Ès inútil que, d'ara en endavant, ens vulguin demostrar el contrari. Ningú no podrà esborrar el testimoni de tants i tants companys que units a nosaltres per la condició d'assalariats han respost positivament a la nostra crida.

El moviment obrer, que lluita incansablement per a recuperar el dret d'associació, és com un immens iceberg que només mostra a la superfície una mínima part del seu grandios potencial. Enganyosament el Govern franquista intenta de menysvalorar-lo, de voler fer observar la seva insignificança... però els icebergs són perillosos, per allà on passen no hi ha qui els aturi i inexorablement l'avanç continua. Així veiem com el moviment obrer va guarint paulatinament els efectes de la terrible "carnisseria" que seguí a l'acabament de la guerra, ha trobat nous mètodes

(23) "Hablando con el Noi del Sucre", entrevista per Antonio Cases. "Heraldo de Madrid", 4 d'octubre 1919.

de lluita per a sensibilitzar les masses treballadores, de les quals surten els nous capdavaners, i està tornant a mobilitzar la base sindical.

En plantejar-se alguna qüestió important, com la confecció d'una nova "Ley Sindical" que fou "aprovada" a les Corts per unanimitat... l'extensió i profunditat de la protesta que aixecà en els treballadors el projecte, fou un símptoma molt significatiu de com estem recuperant la força que la Dictadura pretenia monopolitzar amb el sindicalisme groc de la C.N.S. Pràcticament, el Govern té perduda aquesta batalla; podrà potser retardar la democràtica, però fatalment el "seu sindicalisme" li peta a les mans. En les eleccions que procuren plantejar difícils, els "seus homes" són esbrancats i només reben la indiferència de tots; arreu es respira un desig d'escombrar aquests "professionals del sindicalisme" que arribats dels ambients més dretans de les forces que aguanten la Dictadura, no fan més que nosa...

Però aquest creixement tan real del moviment obrer i del qual el sinistre Tribunal d'Ordre Públic s'ocupa diàriament, no es fa sol, és resultat de l'esforç continuat de milers i milers de treballadors que obstinadament disputen el terreny a la Dictadura que fa possible i organitza l'explotació de què som objecte.

Per tot aquest conjunt de fets, els treballadors d'Harry Walker, hem volgut deixar constància d'aquest episodi de lluita. No pas per a penjar-nos cap medalla, sinó per a contribuir il·lustrant l'arriscada història que el moviment obrer de Catalunya va escrivint amb tants de sacrificis.

Però, sobretot, aquestes radies han estat confeccionades amb el propòsit d'animar molts a la lluita pels nostres drets, perquè, companys, no hi poden haver indiferents, enfront del neocapitalisme creixent; ens juguem el nostre futur d'homes lliures.

Barcelona, juliol 1971.

APÈNDIXS

I - Escrit sol·licitant a la Inspecció del Treball que reconegui el Conflictu Col·lectiu existent a Harry Walker.

Ilm. Senyor

JERONI JIMÉNEZ (Verificació Fàbrica General), domiciliat a Barcelona, carrer Comtes de Bell-lloch, 172. 1er 3a.

ELISEU CHORDA (Torns de Fàbrica General).
JOSEP HERVAS (Muntatges ParcialS Solex).
JULI GARCIA d'ANDAIN (Magatzem Solex).
JOSEP CASTILLO (Verificació Solex).
AURELI MARQUEZ (Mètodes Solex).
FRANCESC CARRÉ (Serveis Tècnics Solex).
JOSEP MANUEL SANS (Magatzem Fàbrica General).
ROSARI GARCIA (Rebarbats Solex. Torn de tarda).
PERE LÓPEZ (Torns automàtics Solex).
CARME ALBERCA (Rebarbats Solex. Torn de matí).
P. CANCHO (Muntatges totals Solex).
ALFONS ESTÉVEZ (Manteniment Solex).
VICENÇ DOMÈNECH (Fundició Solex. Torn de nit).
ENRIC PÉREZ (Premses Fàbrica General).
JOAN MANUEL HORTA (Soldadura Fàbrica General).
CARME GARCIA (Petits Mecanitzats Solex).

Tot ells productors de l'empresa AUTOACCESSORIS HARRY WALKER, S.A., domiciliada a Barcelona, Passeig de Valldaura, 249-259, en nom propi i en el de llurs companys de treball i de les respectives seccions de l'empresa, compareixen i de la manera més adequada respectuosament,

EXPOSEN:

Que degut a la situació conflictiva i la anormalitat laboral i productiva en què es troba actualment la citada

empresa, sol·liciten que per aquesta Inspecció Provincial de Treball, a l'empara del que disposa l'article 3", 3 del Decret de Maig de 1970 sobre regulació de Conflictes Col·lectius de Treball es promogui el pertinent plantejament de conflicte col·lectiu de treball, prenent com a base als següents

FETS

1) La situació conflictiva que es denuncia ha tingut el seu origen durant les últimes setmanes, en l'actitud reticent de la direcció de l'empresa en negar-se al diàleg o la negociació respecte a les reivindicacions exclusivament laborals plantejades pel personal per mitjà dels seus representants elegits directament pels seus companys de treball, posat que el jurat d'empresa havia dimitit en ple, i no existia altre mitjà racional i més idoni que el proposat pels representants dels treballadors, per a desenvolupar un diàleg fructífer per a amb dues parts.

2) L'actitud negativa de l'empresa a què es refereix el fet anterior ha donat lloc que es produïssin certes anormalitats en el procés productiu degut a la situació de malestar provocada en el sí dels treballadors per la reiterada negativa al diàleg que manifestava l'empresa; com a conseqüència d'això, i per a agreujar més la difícil situació creada, a partir del dia 17 del corrent mes de desembre ha procedit a l'acomiadament de 15 treballadors i a partir del dia 19 del mateix mes ha adreçat a la resta del personal comunicacions per escrit en les quals els comunicava la suspensió de feina i salari per temps indefinit, el que equival a un real i efectiu acomiadament.

3) Per tot el que exposem en els fets anteriors apareix d'una manera clara i terminant la situació de conflicte col·lectiu de treball originat en l'empresa mencionada que

fa necessari i aconsellable que sigui regulat per les disposicions legals, aplicables, tot procedint al plantejament, formalització, tramitació i solució que hauria d'ajustar-se a les normes establertes en el Decret invocat.

De conformitat amb el que disposa l'esmentat Decret sobre regulació de Conflictes Col·lectius, les peticions formulades per part dels treballadors són concretades en les següents:

- a) Readmissió de tots els treballadors acomiadats.
- b) Anul·lació de les sancions imposades a la resta del personal.
- c) Increment salarial a tots els productors, sense discriminació de categories ni especialitats, de 3.000 ptes mensuals.
- d) Reconeixement de la condició de treballadors fixos de plantilla a tots aquells treballadors que, havent subscrit un contracte de duració determinada (eventual), haguessin anat prestant treball normals i permanents a l'empresa.

Per tot l'exposat

PREGUEM: Que donant per presentat aquest escrit, es digni admetre'l i prèviament les recerques que consideri pertinents aquesta Inspecció Provincial de Treball, hom promogui l'oportú procediment amb subjecció a les normes establertes en el vigent Decret regulador dels Conflictes Col·lectius de Treball.

Barcelona, 28 de Desembre del 1970

Ilm.

Sr. Inspector de la Inspecció Provincial del Treball de Barcelona

I.I. - Fragments més importants de la demanda presentada a Magistratura del Treball el 2 de gener del 1971, per 253 treballadors, contra l'empresa Harry Walker. ... mitjançant el present escrit formulen demanda en reclamació per acomiadament nul o en el seu cas improcedent, contra l'empresa Harry Walker, S.A., del ram siderometal·lúrgic, amb domicili en aquesta ciutat, Passeig Valldaura, 249-259; la demanda la fonamenten en els següents

FETS

Primer. — Els actors han estat treballant per compte i ordre de l'empresa demandada amb les categories professionals, dates d'ingrés i salari mensual que consten a continuació de llurs noms en l'encapçalament d'aquesta demanda.

Segon. — En l'empresa demandada es venia produint, des de fa algun temps, un profund malestar, com a conseqüència d'una sèrie de deficiències en el comportament de la Direcció: salaris insuficients per a fer front al creixent cost de la vida; pèssimes condicions higièniques en el treball; irregularitats en els sistemes d'incentius amb manipulacions arbitràries en el temps concedits; exigència de ritmes de treball esgotadors principalment entre el personal femení i, finalment, una indiscriminada i injusta actuació disciplinària, amb la negativa constant i obstinada a acceptar el diàleg amb els treballadors. Davant d'aquesta situació, el Jurat d'Empresa i els enllaços presentaren la dimissió i hom creà a l'empresa un estat conflictiu.

Tercer. — La Direcció de l'empresa, en lloc de reconèixer la situació i buscar els camins de la negociació,

procedí a l'acomiadament, totalment injustificat, de diversos treballadors i acabà demanant a la força pública que fes abandonar la fàbrica als treballadors, sense tenir en compte, en absolut, llur actuació individual i, procedí així al tancament de l'empresa. Això es prodí el 18 de desembre últim.

Quart. — Pocs dies després, l'empresa trameté a tots els treballadors de la plantilla i entre ells, a tots els subscrits, una carta datada el 18 o 19 de desembre últim que diu el següent:

"Donada la situació d'anomalia laboral que ve registrant-se en la fàbrica durant els dies 14, 15, 16, 17 i 18, especialment els dies 17 i 18, amb atur general, abandonó dels llocs de treball, amb reunió general a la secció de soldadura, tot i que, a requeriment individual efectuat avui heu manifestat,, que entràveu per treballar. Tenint en compte, a més, que la Direcció ha requerit públicament, avui a les deu, perquè és reeemprengué el treball, amb caràcter immediat, amb avís de suspensió de salari i feina, sense que n'hagiu fet cas, us comuniquem que quedeu suspés de feina i salari a partir d'aquest moment. Si us interessa reincorporar-vos al treball, heu de fer la sol·licitud per escrit al Departament de Personal d'aquesta fàbrica.

Cinquè. — Neguem que siguin certs els fets referits en aquesta carta en la forma tendenciosa en què vénen redactats i fem constar que l'empresa és l'única responsable de les anormalitats que s'haguessin pogut produir, així com del tancament del centre de treball i expulsió dels treballadors, utilitzant mitjans d'intimidació totalment innecessaris; que rebutgem la versió generalitzada dels fets en forma indiscriminada a tots els treballadors de la plantilla i, en concret, a tots els actors de la demanda.

Pel demés la referida carta, que es limita a declarar-nos suspesos de feina i salari en forma indefinida, juntament amb la circumstància de la nostra expulsió del centre de treball i el seu posterior tancament, ha de ser considerat com la imposició d'un acomiadament que ha de ser estimat nul o en el seu cas improcedent.

Sisè. — Els sotasignats, que han manifestat contínuament el propòsit d'establir negociacions amb l'empresa demandada, han formulat davant la Delegació Provincial de Treball, la petició que el conflicte es tramiti reglamentàriament.

Setè. — L'empresa demandada compta amb una plantilla aproximada de cinc-cents treballadors és a dir, més de cinquanta, a tots els efectes legals.

En virtut d'això

A LA MAGISTRATURA SUPLIQUEN, que admetent aquesta demanda se serveixi citar les parts per a la celebració de l'acte del judici i previ l'acte de conciliació; cas de non avenença seguir amb els altres tràmits, fins a dictar sentència per la qual sigui declarat nul l'acomiadament contra el que es reclama i sigui condemnada l'empresa demandada a readmetre els treballadors en el seu lloc, i aboni a tots, els salaris a què tenen dret des del dia de l'acomiadament fins aquell en què tingui lloc la readmissió; i, subsidiàriament, és declarat improcedent l'acomiadament i condemnada l'empresa perquè a opció dels sotasignats, els readmeti en el treball o els aboni la màxima indemnització legal i, en qualsevol cas, a la liquidació dels salaris de tramitació.

III. - Escrit de l'11 de gener del 1971 del Comitè Unitari d'Harry Walker, condemnant algunes actituds secundàries.

ANÀLISI CRÍTICA D'UNES ACTUACIONS

La nostra lluita

Els obrers d'Harry Walker ens hem dreçat contra l'explotació a què l'empresa ens tenia sotmesos, contra les sancions injustes i arbitràries; contra els contractes eventuais que ens deixaven indefensos; contra uns salaris miserables que ens obligaven a fer 12 hores de treball, i, contra l'acomiadament de 14 companys nostres, amb la qual cosa l'empresa pretenia paraltzar la nostra lluita.

Davant d'aquests fets, els obrers d'Harry Walker hem dit PROU a l'opressió i explotació i hem iniciat la lluita UNITS.

PERÒ LA LLUITA D'HARRY WALKER, EXEMPLE DE SOLIDARITAT DE CLASSE I DE COMBATIVITAT OBRERA, TAMBÉ HA POSAT AL DESCOBERT LA POLÍTICA OPORTUNISTA, SECTÀRIA I ANTIOBRERA DE DOS GRUPS POLÍTICS: PC (I) I "PROLETARIO".

PC (I)

Parlar del PC (I) respecte a la lluita d'Harry Walker és reconèixer la seva existència, quan es caracteritza, en realitat, per la inactivitat. Sols han estat actius en el treball de sapa per a intentar convèncer la gent que tornés al treball.

Excepte per als més polititzats, que coneixien llur existència, els militants del PC (I) han passat desapercebuts, tot donant una trista impressió del que aquest grup anomena "el partit revolucionari de la classe obrera".

Arribaren a tractar una assemblea de treballadors —que en el transcurs de la lluita s'ha anat radicalitzant— de "parlamentària i petita burgesa". Inclús han tornat al treball, quan precisament començaven a sortir part dels treballadors que havien entrat desconcertats per les seves actuacions. Avui estan fent d'esquirols.

"Proletario"

Al llarg de la lluita que estem sostenint els obrers d'Harry Walker s'ha posat de relleu l'existència d'un nou grup anomenat "Proletario". Es tracta de l'organització promoguda en la classe obrera pel grup "Comunismo", constituït fonamentalment per universitaris de l'antic FOC. Degut a la seva incapacitat per a atreure revolucionaris obrers de les fàbriques, han hagut d'incorporar a llurs files nombrosos jesuïtes.

EL COMITÈ UNITARI D'HARRY WALKER ES CREU EN L'OBLIGACIÓ D'EXPOSAR A TOTS ELS TREBALLADORS L'ACTUACIÓ D'AQUEST GRUP, PER A DENUNCIAR LA SEVA ACTUACIÓ SECTÀRIA I ANTIOBRERA, QUE HA ARRIBAT A L'EXTREM DE TRAIR LA NOSTRA LLUITA, EN TRENAR LA UNIÓ EXISTENT, MINAR LA COMBATIVITAT OBRERA I COINCIDIR AMB LA POLÍTICA DE L'EMPRESA.

Els fets

Els membres de "Proletario" participaven inicialment en el Comitè Unitari d'Harry Walker, format per representants de *toies* les tendències polítiques existents a l'empresa, i una gran majoria d'obriers no enquadrats políticament.

La tàctica inicial de "Proletario" consisteix a frenar la sortida de fulls aprovats en les *Assemblees*, aprofitant que es trobaven a la comissió de propaganda, invocant dificultats tècniques. Però no en tenien per a treure els d'ells. Així, formant part del Comitè, treuen fulls en què es dóna per cert que no existeix cap Comitè i que l'Assemblea ha d'elegir el Comitè de Vaga. No respecten la unitat de classe per l'acció, actuant a part i per compte propi, signant "obriers d'Harry Walker organitzats a l'entorn de "Proletario". No respecten els acords unànimes del Comitè de centralitzar tota la propaganda i l'orientació de la lluita, tot respectant el perfecte dret de les minories a exposar els respectius punts de vista, *després* d'haver-lo plantejat en el Comitè.

A aquesta falta d'honestedat obrera, afegixen la insistència en errors funestos per a la bona marxa de la nostra lluita. Sotmesos, com estem, a una falta total de llibertat de reunió i d'organització, ens veiem obligats a organitzar-nos amb cert secret. Malgrat això, "Proletario" proposa insistentment que l'Assemblea elegeixi públicament els comitès que han d'actuar clandestinament (propaganda, recaptació de diner, vigilància, etc). És a dir, han anat proposant que lliurem la nostra organització de lluita a la repressió patronal i policíaca, en ser coneguda per qualsevol espia introduït a l'Assemblea.

Intentaren repetidament de distribuir fulls en les Assemblees, però aquesta ho impedí sempre. Nombroses veus es feren sentir, demanant que se'ls expulsés, la qual cosa desgraciadament no es va sotmetre a votació fins molt més tard.

Davant les nombroses maniobres tendents a trencar la unitat del Comitè, en són expulsats el dia 22 de desembre.

Cal puntualitzar que fins aleshores la política que "Proletario" defensava en el Comitè i en les Assemblees,

era *anar a la vaga fins a les ultimes conseqüències*, basant-se que la duresa de la repressió mantinguda per l'empresa no permetia les mitges tintes. Als qui proposaven d'esperar un xic més per acabar de cohesionar el Comitè, organitzar millor la lluita i deixar passar les festes, els titllaren de "reformistes i *sindicalers*", que el que volien era frenar la lluita.

No del tot convençuts, però empesos per la tensió interior de l'empresa, el Comitè, unànimement, decidí de començar la lluita frontal.

El 14 començarem les assemblees massives, el 17 estàvem tots en vaga i el 18 al carrer.

A partir de la seva expulsió del Comitè, la política del grup "Proletario" varia totalment. En no estar a la direcció de la vaga, no aporten iniciatives a la lluita i decideixen que aquella ha d'acabar. Així, en els més furiós de la lluita, el dia 23 de desembre, quan solament treballaven alguns encarregats, comencen a plantejar que no hi ha condicions. D'un dia a l'altre, coincidint curiosament amb la seva expulsió del Comitè, han desaparegut les condicions per a continuar el combat. Davant la incomprensió primer, i la indignació després, de *tots* els treballadors reunits en Assemblea, proposen de tornar al treball. Els arguments eren els següents:

1. — Hi ha crisi en el sector de l'automòbil.
2. — L'empresa és dura i repressiva.
3. — La repressió de la policia.
4. — Que hi havia 40 companys treballant.
5. — Que les altres empreses no es solidaritzaven.

Ha això responguérem:

1. - Encara que hi hagi crisi, es segueix fabricant cotxes. A més, la cartera de comandes d'Harry Walker és enorme. Es treballava sense descans en tres torns, entrava constantment nou personal, i ja estava planificada l'exportació de

carburadors per a principis d'anys. Els 30.000 carburadors mensuals eren insuficients per a cobrir les comandes. Per altra banda, la crisi de l'automòbil no començà ahir, ja existia abans d'iniciar la lluita.

2. - Se sabia que l'empresa era dura. Aquesta fou precisament la raó que exposaren per anar a la vaga!

3. - La policia no detingué ningú fins al dia 4, i els dos detinguts foren ràpidament deixats en llibertat. Hem pogut anar fent assemblees sense excessives dificultats.

4. - I qui eren aquests 40? Encarregats i els inevitables esquirols.

5. - Ja sabíem tots que les dates eren dolentes per a aconseguir una solidaritat activa en les altres empreses. Ells ho descobreixen solament quan estem de ple en les festes. Tot i amb això, la solidaritat econòmica en moltes empreses ha estat molt important. Més encara, el corrent de simpatia en les fabriques és evident i la classe obrera està pendent del que passa a l'Harry Walker. Tot el qual vol dir que les condicions eren bones, però el grau d'organització en altres empreses inferior que a Harry Walker.

La feblesa del llurs raonaments no va convèncer ningú a l'Assemblea. Hagueren d'utilitzar altres mitjans. Es dedicaren al treball de sapa entre els companys més dèbils i menys conscients, tot semblant el desconcert. En veure la desunió existent a l'avantguarda, i les incomprensibles maniobres, uns 35 obrers decidiren tornar al treball. Aquest fou el començament de llur *traïció* a la nostra vaga.

Com que llurs intents fracassaren, d'una forma vergonyosa, passaren a l'oposició activa. Totalment aïllats dels treballadors, adopten la mateixa actitud que l'empresa: ESPERAR QUE LA VAGA ES PODREIXI, per cansament natural. Després, podran acusar de traïdors — com ja ho han fet—el Comitè, per no haver estat capaç d'aconseguir la victòria!

Veient que les assemblees massives continuen manifestant-se en el sentit de continuar la vaga, no tenen escrúpols a utilitzar un altre mitjà:

Van a visitar personalment els companys més indecisos i aïllats, dient que "s'ha decidit entrar el dilluns, perquè la Delegació del Treball no concedeix el Conflictu Col·lectiu"; i altres coses per l'estil. Si aquesta dóna llargues a l'assumpte —deien— estem perduts i cal tornar a entrar.

Així, doncs, aquests "revolucionaris" ho esperaven tot de la Delegació del Treball? Ells, que abans de la lluita, deien que s'havia de lluitar "al marge i en contra de la legalitat". Quins canvis!

Ensenyaments

Analitzem un xic el perquè d'aquesta actuació i les seves conseqüències per a tots els treballadors:

1. - Per als de "Proletario", l'important no era la vaga, sinó el prestigi polític que en poguessin treure per al seu grupet. Per això l'interès a tirar fulls a part, encara que el preu fos la desunió, per poder surar i apuntar-se un punt.
2. - En no poder aconseguir-ho, per incapacitat pròpia i haver-ho impedit els treballadors, tot el treball d'ells es centrà a desprestigiar el Comitè del que foren expulsats, per trencar reiteranament la unió d'acció obrera.
3. - El canvi de tàctica sobtat es comprèn fàcilment. Si la vaga continuava, ells, desprestigiats davant l'Assemblea, no anaven a treure cap benefici per al grup. Si la vaga s'acabava amb l'acomiadament dels millors lluitadors i ells aconseguien reincorporar-se, tindrien el camp lliure, i si aconseguïen rehabilitar-se, seguirien captant gent per a llur secta, que és l'obsessió que tenen. Quina

serietat és aquesta del grupet "Proletario", que embarquen 500 obrers en una vaga il·limitada, per a dir de sobte als quatre dies: "Ho sentim, ens hem equivocat. Hi ha crisi en el sector de l'automòbil i l'empresa no ha cedit a la primera empenta".

El mínim que hom pot dir és que llur actuació es pur AVENTURISME POLÍTIC, JUGAR AMB LA GENT, EXPERIMENTAR AMB ELS OBRERS. Llur irresponsabilitat els desqualifica com a grup polític i comptaran amb la nostra denúncia, perquè han demostrat ser nefastos per al moviment obrer.

4. - Els elements del "Proletario" han demostrat també incapacitat per a lluitar amb altres grups o tendències diferents a la d'ells. El sectarisme, els esquemes sense base racional, la deshonestedat amb altres lluitadors obrers, els incapaciten per a ser un element més en la lluita obrera contra l'explotació i l'opressió.

Les *conseqüències* d'aquesta actuació han estat clares i ben negatives:

1. - Han trencat la unitat d'acció en la direcció de la lluita.
2. - Amb la deserció de la lluita unitària i les posicions negatives han obstaculitzat la lluita, cada dia més difícil, boicotejant quantes possibilitats de victòria s'anaven presentant, i han donat arguments a l'empresa per a fer marxa enrera en les negociacions que s'apuntaven.
3. - Amb llur actuació han ajudat a la propaganda burgesa de desprestigi de la lluita política. Entre els treballadors d'Harry Walker, incapaços de comprendre i acceptar les maniobres dels qui es proclamen constantment "polítics" i propugnen "polititzar la vaga"; s'ha envigorit el sentiment contra els polítics, sense diferenciar la política obrera del trist espectacle d'uns "polítics" oportunistes i sectaris, que han acudit a manipular els obrers.

4. - Han creat tal desconfiança i han estat un element de desmoralització tan greu, que si amb llurs maniobres hagués fracassat la vaga, hauria estat impossible, durant bastant de temps, de mobilitzar de nou els treballadors d'Harry Walker.

Resumint: de l'actuació dels elements del grup "Proletario" a Harry Walker se'n dedueix que tenen un principi: el *sectarisme*, i una tàctica: *l'oportunisme*, que els porta a intentar crear un tipus d'organització al marge de la lluita de classes.

L'important per a ells no és la lluita obrera, l'organització de classe, elevar la consciència i la combativitat dels treballadors, ans bé *l'aprofitar aquesta lluita* per aconseguir adeptes i apuntar-se punts, inclús al preu de trencar la unitat d'acció i la vaga. Això és oportunisme pur.

L'origen i la direcció espiritual i jesuítica del grup no permet, evidentment, oferir unes perspectives de classe.

En plantejar-se la creació de l'organització política revolucionària al marge del moviment obrer real i de les seves actuals formes organitzatives, han quedat marginats d'aquest, i, per sectarisme, han caigut en la traïció. L'ur comportament no ha estat fonamentat en la realitat actual del moviment de classe, sinó en els esquemes particulars del grup; però la crítica dels fets ha estat demolidora. La lluita pràctica dels treballadors d'Harry Walker ha estat el tribunal que ha jutjat i condemnat l'actuació d'aquest grup.

COMPANYS!

Malgrat l'actuació d'aquests dos grups polítics, nosaltres no creiem que la desorganització sigui una arma per als treballadors. Però creiem que el PC (I) i el "Proletario" han equivocat el camí.

Les organitzacions autònomes de classe i el partit revolucionari dels treballadors estan naixent de la unió dels revolucionaris obrers conscients.

Lluites com la d'Harry Walker i la de Macosa, i tantes d'altres, van forjant els militants revolucionaris, unint-los per damunt de tot partidisme, perquè el veritable revolucionari, forjat en la lluita, no és sectari.

Lluitem unint les nostres forces. És l'única manera de contribuir a la creació d'organitzacions autònomes de classe i del veritable partit revolucionari dels treballadors.

COMITÈ UNITARI D'HARRY WALKER.

Barcelona, 11 de gener del 1971.

IV - SOLIDARITAT AMB HARRY WALKER

Del 18-12-70 al
2- 1-71

La lluita dels treballadors d'Harry Walker ha originat un moviment de solidaritat econòmica a Barcelona i Catalunya.

Aquesta relació de les empreses que han recollit diners per a recolzar la nostra lluita ens dóna una idea de quins són els que senten la solidaritat obrera. COMPANYS NO ESTEM SOLS.

Treballadors del Bon Pastor	480	ptes.
" de Reus	2.000	"
" d'Harry Walker	100	"
" de Sabadell	30.000	"
" d'Hispano Olivetti	500	"
" dels Tallers de St. Andreu . . .	4.800	"
" del Taller Navas	2.500	"
" de Maquinista	15.000	"
" d'Ader, S.A	1.500	"
" de Bosuga	5.100	"
" de Maó (Menorca)	4.000	"
" de la Sagrera	875	"
" del Barri de Sta. Coloma	9.262	"
" d'Adaibar	2.575	"
" del Centre de St.Pere Claver .	18.035	"
" de Dual (Vallès)	3.000	"
" de Fenwick	480	"
" de Mol-Cir	545	"
" de l'Hospitalet del Llobregat .	4.200	"
" de l'Escola Tècnica del Clot .	3.000	"
" de Comesa	640	"
" del Barri de la Trinitat Nova .	13.300	"

Treballadors de Lavia	2.450	"
" de Lampares Z	1.100	"
" de FAESSA	3.500	"
" de Feudor	1.600	"
" de Pegaso	25.000	"
" de St.Feliu de Codines	10.000	"
" de St.Adrià del Besòs	5.500	"
" de Banca	7.150	"
" de Salvat	8.424	"
Treballadors del Tèxtil (Ram de l'Aigua) .	3.000	ptes.
Comissió Autònoma de Ginebra	6.000	"
Comitè de solidaritat de St. Cugat del Vallès	10.000	"
Un grup d'intel·lectuals	2.000	"
Parròquia de St.Sebastià	11.879	"
Festa dels obrers de la Trinitat	1.000	"
J. A	1.000	"
Aportacions anònimes	5.450	"
Festa de fi d'any organitzada pels treballadors d'Harry Walker Ingressos	7.300	
Despeses	4.200	
Total	3.100	"
<hr/>		
SUMA TOTAL	235.070	ptes.

RELACIÓ DE DESPESES EN EL MATEIX PERÍODE

Als treballadors en vaga d'Harry Walker. .	75.700	ptes.
Als treballadors en vaga de Tèxtil Victòria de Ripollet	5.000	"
Despeses diverses	7.635	"
<hr/>		
TOTAL	88.335	"
EXISTÈNCIA EN CAIXA	146.735	"

Company: per a mantenir la lluita per les nostres justes reivindicacions, necessitem el teu ajut econòmic.

QUE NOS ENS VENCIN PER FAM!

Assemblea de treballadors d'Harry Walker
Barcelona, 2 de gener del 1971.

V. - SOLIDARITAT AMB HARRY WALKER

2a. Relació

Del 2-1-71
al 13-1-71

Continua la solidaritat amb la lluita dels treballadors d'Harry Walker. Donem gràcies als qui ens ajuden de forma tan eficaç.

SUMA ANTERIOR 230.070 ptes.
(hi havia un error de 5.000 ptes. en la suma)

Treballadors Ind. Químiques de Terrassa ..	600	"
" C.O. de Reus	700	"
" Sector Poble Nou	8.910	"
" Lampares Z	1.177	"
" Prensold	400	"
" Feversa Industrial	650	"
" Dual del Vallès	6.000	"
" Mail Ibérica	300	"
" Abreida.....	150	"
" Pirelli (oficines centrals)....	2.200	"
" Banca	29.260	"
" Confecció	5.000	"
" Hispano Olivetti	9.735	"
" Faema	2.100	"
" Maquinista	10.000	"
" diverses empreses	3.800	"
" d'un centre de càlcul	2.230	"
" diversos anònims	5.500	"
Anònims amics d'A	1.200	"
Anònims Lluita d'Harry Walker	50.000	"
Agricultors comarca Garrigues	1.100	"
Un grup d'arquitectes	5.800	"
Comunitat de capellans	1.700	"

Comissió de solidaritat de Barcelona (inclòs Caputxins)	20.000	"
Comissió de solidaritat de Terrassa	30.000	"
De França: Federació metal·lúrgica de la C.F.D.T.	12.500	"
Parròquia St. Ignasi	5.000	"
Caritas: Parròquia de St. Mateu	1.000	"
La "Xinxeta"	400	"
Festival solidaritat amb Harry Walker . . .	74.024	"
Festival Trinitat	5.000	"
Barri Trinitat Vella	5.000	"
Barri del Besòs	10.732	"
MACOSA (restant de caixa)	58.493	"
(han retingut 20.000 ptes per a finança)		
SUMA TOTAL	590.731	ptes.

RELACIÓ DE DESPESES FINS AL MOMENT

Ajut a treballadors	272.800	ptes.
Despeses diverses (desplaçaments, paper imprès, festa, etc.)	39.940	"
TOTAL SORTIDES	312.740	ptes.

EXISTÈNCIA ACTUAL EN CAIXA: 277.991 ptes.

Hem rebut ajuts en espècies:
 100 quilos de sucre
 100 quilos d'arròs
 Més d'un centenar de llaunes de conserva.

**COMPANY: SEGUIM NECESSITANT EL TEU AJUT.
 QUE NOS ENS VENCIN PER FAM!**

*Assemblea de Treballadors
 d'Harry Walker.*

Barcelona, 13 de gener del 1971.

VI. - SOLIDARITAT AMB HARRY WALKER

3a. Relació

Del 14-1-71

al 31-1-71

La solidaritat econòmica continua i ha d'incrementar-se donat que també els treballadors de la MAQUINISTA són en vaga. Aquesta caixa de solidaritat serà, en endavant, comuna, per a respondre a les necessitats dels vaguistes d'HARRY WALKER i MAQUINISTA.

SUMA ANTERIOR	590.731	ptes.
Treballadors PARTI	500	"
" GAGIA	300	"
" OSSA	945	"
" ENHER	9.000	"
" STELA	1.150	"
" RAM	900	"
" CISPALSA	9.900	"
" BORN	4.500	"
" CUMBRE	2.540	"
" BANCA	7.417	"
" A.E.G.	3.300	"
" INDO	4.017	"
" de la CONSTRUCCIÓ	1.000	"
" i redactors premsa de Barce- lona	17.386	"
" emigrants (França)	6.000	"
" de MAQUINISTA	2.000	"
" BAIX LLOBREGAT	1.000	"
" REUS	3.000	"
" MATARÓ	2.030	"
" SABADELL	3.500	"
" MANRESA	1.900	"

Treballadors comarca GRANOLLERS ..	1.000	"
" VALLÈS ORIENTAL	300	"
" ST. FELIU LLOBREGAT ..	1.815	"
" ST. CUGAT DEL VALLÈS	5.000	"
" PERPINYÀ	1.500	"
C.O. comarca BADALONA	5.000	"
C.O. comarca TARRAGONA	2.000	"
Un barri obrer	8.900	"
Grup noies de la Sagrera	630	"
Centre	1.000	"
Centre	1.164	"
Grup d'actors	4.933	"
Nacionalistes catalans	20.000	"
Festival Harry Walker	24.758	"
Parròquia St. Ignasi	7.000	"
Comissió solidaritat Barna	15.000	"
Anònim lluita Harry Walker	50.000	"
" dos treballadors	1.500	"
" T	3.000	"
" A	100	"
" diversos	5.300	"
Grup d'intel.lectuals	11.200	"
Grup d'amics	800	"
Institut Químic	1.075	"
Facultat de Medicina	3.000	"
Escola d'Enginyers	3.025	"
Estudiants Econòmiques	16.000	"
Estudiants diverses facultats	20.000	"
Grup d'estudiants	1.200	"
Col·legi nocturn noies	3.400	"
<hr/>		
SUMA TOTAL	894.616	ptes.

RELACIÓ DE DESPESES FINS AL MOMENT

Ajut treballadors Harry Walker	531.960	ptes.
" família detinguts	9.000	"
" treballadors Tèxtil Victòria	15.000	"
" treballadors MACOSA (fiança)	6.000	"
Despeses diverses (desplaçaments, paper imprès, festes, etc.)	57.700	"

TOTAL DESPESES 619.660 ptes.

EXISTÈNCIA EN CAIXA: 274.956 ptes.

Hem de fer constar que l'anomenada "Coordinadora Local de Comissions Obreres de Barcelona" i la "Coordinadora Nacional de Catalunya", així com la "Coordinadora General de Comisiones Obreras de Espana", que canalitzen, juntament amb el "Partit Comunista", la major part de l'ajut recollit entre els treballadors emigrats i altres fonts diverses de solidaritat, no han fet efectiu —fins al moment— cap tipus de solidaritat econòmica (ni d'altra classe).

QUE NO ENS VENCIN PER FAM!

*Assemblea de Treballadors
d'Harry Walker.*

Barcelona, 1 febrer del 1971.

VII - Fragments del Manifest adreçat a l'opinió per l'Assemblea de Treballadors d'Harry Walker, el 30 de gener del 1971.

ENSENYANCES DE LA NOSTRA LLUITA

La nostra vaga va essent per a tots una escola viva del Moviment Obrer. Passem a explicar breument les principals ensenyances que ens aporta aquesta vaga, perquè tota la classe obrera del nostre país pugui aprofitar-se d'aquesta experiència.

1. - Hem superat les normes legals dels capitalistes.

Iniciàrem la nostra lluita realitzant assemblees, malgrat la prohibició explícita de l'empresa. I les hem seguit fent a fora, tot i la repressió.

Hem prescindit, des del primer moment del Sindicat i del Jurat com a institució, car individualment, uns ens han traït i altres no. Hem vist clarament que el Sindicat és un instrument d'integració i repressió en mans dels capitalistes.

Hem anat a Magistratura, conscients que és un instrument igualment al servei dels patrons, car les lleis són fetes per ells, per a defensar llurs interessos.

Finalment, hem recolzat les nostres reivindicacions amb les autèntiques armes: aturs, ocupació de la fàbrica i — la principal— LA VAGA. Si hem utilitzat algun camí legal, no hem caigut en el parany de subordinar-hi la lluita, perquè no haurien anat enlloc.

2. - *Hem forjat les nostres formes d'organització.*

A través de les assemblees, han sorgit comitès i comissions, que porten a terme les iniciatives.

La nostra unió s'ha forjat en les assemblees. Ja hem indicat, però, el paper que han jugat en la lluita els companys més conscients i combatius.

AQUESTA AVANTGUARDA HA ESTAT EN TOT MOMENT LLIGADA I COMPROMESA AMB LA RESTA DELS TREBALLADORS. AIXÒ HO HEM ACONSEGUIT EN LES ASSEMBLEES, CAR ALLÍ, ÉS ON ÉS CONTROLADA L'ACTIVITAT, I ON TOTS ELS TREBALLADORS TENIM LA DIRECCIÓ DE LA LLUITA.

En les assemblees (òrgans de poder i democràcia obrera), hem discutit tots els problemes i hem elaborat les reivindicacions; tots hem pogut expressar-nos, confrontant opinions.

TOTES LES DECISIONS IMPORTANTS DE LA LLUITA HAN ESTAT PRESES A L'ASSEMBLEA, PER MAJORIA ABSOLUTA: NO A LES HORES EXTRES, OCUPACIÓ DE FABRICA, VAGA, CONTINUAR LA LLUITA FORA DE L'EMPRESA...

HEM SERVIT EL MOVIMENT OBRER

— La nostra lluita ha servit d'exemple i estímul a d'altres empreses. En aquests moments hi ha aturs i vagues a Pegaso, Maquinista i Cispalsa, empreses pròximes a Harry Walker. Lluiten per llurs reivindicacions, que són les nostres i les de tota la classe obrera.

— Han sorgit nombrosos militants nous, que s'han incorporat a la lluita activa i organitzada.

— Estem demostrant que una lluita ferma i unida

imposa obligats retrocessos als capitalistes, mentre avança la classe obrera.

— Estem demostrant que una vaga pot durar. Si l'empresa s'hagués imaginat aquesta duració, no hauria adoptat aquesta positura intransigent que ha estat la seva des del principi. Els capitalistes aprendran aquesta lliçó.

— La lluita ens ha unit, com no podíem imaginar-ho mai. Els més joves s'han vist impulsats i animats per *l'exemple dels companys de més edat*, que malgrat llur situació, especialment delicada, segueixem al peu del canó amb renovada consciència de classe.

LA VAGA ACABARÀ, PERÒ AQUESTS VALORS ROMANDRAN.

LA SOLIDARITAT

Durant tota aquesta vaga ens hem sentit recolzats per la solidaritat dels treballadors. En nombroses empreses de Barcelona —i algunes de fora— s'han fet recaptés, s'han distribuït fulls informatius, s'ha explicat la nostra lluita en assemblees i reunions. Tots hem pogut observar l'interès amb què la classe obrera ha acollir la vaga.

La solidaritat no s'ha limitat a la nostra ciutat, sinó que s'està estenent a la resta de Catalunya i Espanya. Inclús de companys d'altres països d'Europa ens ha arribat l'ajut moral i econòmic. Un gran exemple ha estat donat per les filials de SOLEX de França i, en especial, d'Itàlia.

Hi ha hagut treballadors d'altres empreses que s'han jugat tot per ajudar-nos a continuar. Mai no ha faltat ajut per a confeccionar i distribuir propaganda, per a esbrincar i esporugir els esquiroles, per apedregar l'empresa i les oficines centrals, per a manifestar-se en favor de la nostra vaga.

Aquesta solidaritat de classe ens demostra que la lluita no és una lluita aïllada i esporàdica, ans sorgeix de l'opressió i explotació de tot un sistema capitalista.

LA NOSTRA LLUITA ÉS UNA PAGINA MÉS EN
LA HISTÒRIA DEL MOVIMENT OBRER.

VIII. - Document de protesta de la Patronal del 4 de febrer del 1971, on denunciaven la "tolerància" del Govern en el camp laboral i exposaven uns criteris per a restablir "l'ordre i la disciplina".

GABINET TÈCNIC ECONÒMIC SIDERO-METALURGIC

Sindicat Provincial del Metall

EXTREMS DE MAJOR CONSIDERACIÓ AL
DELEGAT PROVINCIAL DE SINDICATS PER LA
REPRESENTACIÓ EMPRESARIAL DEL MÉS ALT
NIVELL, DEL SINDICAT DEL METALL DE BARCELONA.

CRITERIS EXPOSATS:

1er. Les empreses se senten amb el deure de convèncer al nostre Govern perquè actuï amb la major energia amb el fi d'evitar la gestació, *fora de les empreses*, de situacions conflictives polítiques, que una vegada instal·lats en llur sí queden disfressades de conflictes laborals amb gran habilitat.

La desvirtuació dels fets reals, no poden amagar de cap manera el veritable fons del problema, que intenta consolidar posicions conflictives laborals, abusant de la tolerància de l'Autoritat en permetre falses activitats "democràtiques".

La seguretat i estabilitat del nostre Règim, no tenen perquè témer d'organitzacions que únicament recolzen en interessos internacionals de provada mala intenció. L'empresa no pot actuar amb major energia en el seu si i encara

menys al carrer, contra aquestes organitzacions subversives.

2on. L'Autoritat hauria d'actuar d'una forma immediata i tallant, *fora de les empreses*, contra els individus, "comandos" i grups activistes que estan gestant ininterrompudament situacions conflictives. L'actuació de l'Autoritat dins de les empreses hauria de ser únicament en situacions d'emergència, que es presenten com a conseqüència d'una imprevisió o de circumstàncies extraordinàries que calgui tallar, en evitació d'un mal major.

3er. Les empreses no sempre coneixen qui són els activistes, però poden insinuar pistes i informació perquè l'Autoritat pugui actuar i investigar activitats fora de l'empresa, la qual cosa, en l'actualitat, no s'efectua amb la suficient energia per a evitar el que tots coneixem. L'empresa no disposa de mitjans per a realitzar aquestes investigacions, ni aquesta és la seva missió.

4rt. Els Jurats d'Empresa, han d'estar degudament protegits i revestits d'autoritat, per a ser el veritable instrument de diàleg amb la Direcció de l'empresa; els Jurats no haurien de seu mai animats contra les empreses per la Vice-secretaria d'Ordenació Social, o Assessors Socials Sindicals que en ocasions els orienten torçadament en una posició més demagògica que no aconseguix complaure els activistes i, en canvi, crea una situació de confusionisme entre els Jurats-Enllaços i la Direcció de l'Empresa, que es tradueix en un desprestigi d'ambdues parts i és aprofitat pels grups subversius per tal d'aconseguir llur objectiu.

5e. L'experiència produïda com a conseqüència de la resolució de les Magistratures de Treball, originen nous i més importants conflictes enrarint l'ambient social, en haver de rectificar les empreses decisions, obligades per a establir l'ordre i la disciplina.

6°. Els acomiadaments justificats, màxim en els casos que ens ocupen, han de ser sempre **SENSE INDEMNITZACIÓ**, car del contrari s'està creant el professionalisme del conflicte social i de la indemnització.

7°. Davant les pròximes Eleccions Sindicals cal prendre les degudes precaucions per a evitar que a l'ombra d'una falsa democràcia, els grups de pressió activistes no s'apoderin d'una suposada representativitat, tant en la Organització Sindical com en les pròpies empreses.

8°. El Social i l'Econòmic van indefectiblement lligats. La prosperitat del país s'amida per la de les empreses. L'excepticisme més absolut ha envaït en aquests moments l'ambient de la direcció empresarial, que ha de dedicar la major activitat a la solució de situacions conflictives negligint la missió més important, que és la creació de riquesa.

9°. És indispensable adequar un sistema perquè les Empreses no contractin personal amb antecedents conflictius i professionalitzats en aquestes activitats.

10°. La situació actual de *recessió amb inflació*, no és un ambient favorable per a resoldre l'equilibri econòmic empresarial necessari, per a l'obtenció de beneficis que facilitin el desenvolupament, la inversió i l'autofinançament. En aquesta situació d'excepticisme, tant pel fet social, com per la situació econòmica, difícilment es poden atendre els propis compromisos socials i fiscals, per altra banda cada dia més exigents.

11°. Les mesures econòmiques preses pel Govern per a la reactivació no resoldran el problema empresarial amb la rapidesa que les circumstàncies requereixen. El problema ha arribat a massa profunditat per a respondre a una mesura evidentment tímida.

La millor mesura de reactivació és la confiança. L'ambient desmesuradament enrarit, no s'aclareix. 12e. És de precisió absoluta una actuació política i econòmica més agressiva que garanteixi el lliure exercici empresarial, la total tranquil·litat socio-econòmica i la sana esperança en el futur del país, amb estabilitat, però amb gran incisió.
Barcelona, 4 de febrer del 1971.

IX. - Del quadern publicat amb el títol "A la classe obrera d'Europa", on són comparades les condicions de lluita a Batignolles i a Harry Walker, febrer 1971.

En aquesta lluita, els treballadors de Batignolles i d'Harry Walker, així com la classe obrera dels dos països, han demostrat una vegada més que l'interès de la classe no és la consecució pura i simple d'unes millores salarials, sinó que llur interès de classe és la total emancipació. En aquesta lluita per l'emancipació, cal arrencar el poder a la patronal i a l'Estat. Que davant una situació general on el capitalisme té els mateixos interessos i s'uneix per defensar-los a nivell internacional, sota la tutela del capitalisme imperialista americà, la classe obrera de qualsevol país ha de plantejar-se, així mateix, d'unificar la lluita a nivell internacional. Harry Walker i Batignolles ens han donat un exemple de com avui la classe obrera comença a plantejar-se aquesta estratègia unint dues empreses en lluita.

Quan el sistema econmic actual està organitzat distintament de com ho era a l'època del poderós moviment obrer internacional, avui també el moviment obrer ha de trobar les formes més adequades a la nostra època per tal d'establir la unitat i la lluita obrera a nivell internacional. És en aquest sentit que els treballadors de Batignolles i d'Harry Walker han entès que ha de realitzar-se la unitat en la lluita, i aquesta és la principal significació que ha tingut la presència mútua de treballadors d'ambdues empreses en les respectives assemblees. I aquesta significació és encara més important, per quant els treballadors de Batignolles i d'Harry Walker no estaven lligats en una mateixa producció.

Els treballadors de la SOLEX italiana i de la SOLEX francesa, han aportat a la lluita d'Harry Walker el bloqueig

d'enviaments de carburants que podien fer fracassar la lluita, en el sentit que la direcció d'Harry Walker podria seguir subministrant les comandes. Aquest és un bon exemple d'unitat obrera a nivell internacional.

Els treballadors del grup Creussot-Loire estan realitzant aturs de solidaritat i lluites frontals, fent seves les reivindicacions dels treballadors d'una fàbrica germana del grup. La identificació de la classe obrera del mateix grup amb la lluita de Batignolles ha estat total.

Però avui és necessari que la UNITAT sigui cada vegada més forta en la LLUITA i s'exiengui no solament entre les empreses del mateix grup econòmic, sinó entre tots els treballadors sotmesos a una mateixa explotació, sense distinció de grups econòmics, ni de rams de la producció, ni de països diferents.

**CONTINUEM ENDAVANT EN EL CAMÍ
OBERT PELS NOSTRES COMPANYS
D'HARRY WALKER I DE BATIGNOLLES! LA
UNITAT DE LA CLASSE OBRERA
INTERNACIONAL VENCERA!**

X. - Text llegit en una assemblea de solidaritat amb Bati-
gnolles per uns treballadors d'Harry Walker, davant
més de 2.600 treballadors, dones, pagesos i estudiants.

Companys :

Ens adreçem a vosaltres per donar-vos una salutació
revolucionària, després dels 30 dies de la nostra vaga.

La vostra i la nostra són lluites similars, no solament
perquè les reivindicacions són les mateixes:

- Contra la repressió capitalista,
- Augment de salaris,

sinó perquè són JUSTES i van dirigides contra un mateix
sistema d'explotació i d'opressió: LA SOCIETAT CAPI-
TALISTA.

Nosaltres, obrers i obreres d'Harry Walker a través dels
dos mesos de lluita que portem, hem comprès que l'única
forma possible per a l'alliberament de la classe obrera és el
desenvolupament i organització de les lluites obreres, que
superin les barreres locals i nacionals que ens imposen els
capitalistes.

És amb aquesta visió INTERNACIONAL del movi-
ment obrer que us enviem el nostre suport en la vostra lluita,
que comprèn el de tots els treballadors de Barcelona que
s'estan afrontant igualment a l'explotació capitalista
(Macosa, Maquinista, Pegaso, Cispalsa, Tèxtil Victòria, etc).

Aquest senzill i fraternal contacte dels treballadors en
lluita, ha d'establir un precedent del que ha de ser en un

futur pròxim les lluites de la gran família proletària contra el capitalisme internacional que ens explota.

ABAIX EL CAPITALISME!

VISCA L'INTERNACIONALISME PROLETARI!

BATIGNOLLES VENCERA!

HARRY WALKER VENCERA!

Obrers i obreres d'Harry Walker.

XI. - Text escrit per un grup de treballadors de Bati-gnolles de Nantes :

Un grup de treballadors de Batignolles de Nantes i la secció sindical C.F.D.T. s'han entrevistat amb una delegació dels vaguistes d'Harry Walker de Barcelona.

Hem constatat que el sistema d'explotació capitalista que oprimeix els treballadors de les dues empreses és el mateix:

- baixos salaris,
- repressió patronal,
- complicitat del poder en la repressió.

Que aquesta repressió es manifesta contra els treballadors més combatius que lluiten contra l'explotació:

- tres obrers suspesos de feina i salari a Batignolles,
- catorze acomiadats i tres detinguts a Harry Walker.

Però la resposta a aquesta repressió patronal i del poder és la lluita de tota la classe obrera que es declara en vaga total:

- dos mesos a Harry Walker,
- un mes a Batignolles,

i la solidaritat de tota la població creix igualment a Nantes que a Barcelona:

- Manifestació de treballadors, dones i infants a Nantes,
- Identificació en la mateixa lluita contra els explotadors dels pagesos i obrers amb ajuts als vaguistes de Batignolles.

- Organització de la Solidaritat activa d'explicació i sensibilització de la lluita de Batignolles per un COMITÈ DE LLUITA als treballadors de Batignolles.
- Manifestacions d'obriers i estudiants als barris obrers de Barcelona.
- Organització de la solidaritat activa i d'explicació de la lluita d'Harry Walker per un COMITÈ DE LLUITA de Barcelona.

Un principi de solidaritat internacional s'ha produït, i les dues empreses formen part d'uns grups econòmics amb filials a tot el món.

- SOLEX francesa i SOLEX italiana boicotegen l'enviament de carburants Soley a Harry Walker, com a mitjà per a fer triomfar la lluita a Barcelona.
- Les 28 fàbriques del grup Creussot - Loire (40.000 treballadors) fan vagues i aturs en solidaritat amb els germans de Batignolles.

Davant d'un mateix sistema d'explotació capitalista al món, la classe obrera respon amb una mateixa lluita!

Davant l'internacionalisme de la patronal, els treballadors oposen l'internacionalisme de la classe obrera!

ABAIX EL CAPITALISME MUNDIAL!

VISCA LA CLASSE OBRERA INTERNACIONAL!

BATIGNOLLES VENCERA!

HARRY WALKER VENCERA!

SOLIDARIS EN LA LLUITA!

SOLIDAIRES DANS LA LUTTE!

SOLIDARIOS EN LA LUCHA!

SOLIDARI NELLA LOTTA!

INDEX

INTRODUCCIÓ	9
-------------------	---

LES CONDICIONS

1.— <i>Dificultats en el sector metal·lúrgic</i>	13
2.— <i>Augment del cost de la vida</i>	15
3.— <i>L'explotació de l'empresa</i>	18

— II —

LA VAGA

1.—Prou!	27
2.—La unió	29
3.—La resistència	36

— III —

ELS RESULTATS

1.—Balanç	65
2.—Una àmplia mobilització	66
3.—Hem parat els peus a l'empresa	68
4.—El moviment obrer no és una quimera	70

APÈNDIX DOCUMENTAL

I.—Escrit sol·licitant a la Inspecció del Treball que reconegui el conflicte Col·lectiu existant a Harry Walker	75
II.—Fragments més importants de la demanda presentada a la Magistratura del Treball el 2 de gener del 1971, per 254 treballadors, contra l'empresa Harry Walker	79
III.—Escrit de l'I 1 de gener del 1971 del Comitè Unitari d'Harry Walker, condemnat algunes actituds sectàries	83
IV.—Solidaritat amb Harry Walker (del 19-12-70 al 2-1-71)	93
V.—Solidaritat amb Harry Walker (2a. Relació) (del 2-1-71 al 13-1-71)	97
VI.—Solidaritat amb Harry Walker (3a. Relació) (del 14-1-71 al 31-1-71)	99
VII.—Fragments del Manifest adreçat a l'opinió per l'Assemblea de Treballadors d'Harry Walker, el 30 de gener de 1971	103
VIII.—Document de protesta de la Patronal del 4 de febrer de 1971, en el qual denunciaven la "tolerància" del Govern en el camp laboral i exposaven uns criteris per a restablir "l'ordre i la disciplina"	107
IX.—Del Quadern publicat amb el títol "A la classe obrera d'Europa", on són comparades les condicions de lluita a Batignolles i a Harry Walker. Febrer de 1971	111

X.—Text llegit en una assemblea de solidaritat amb Batignolles per uns treballadors d'Harry Walker, davant més de 2.600 treballadors, dones, pagesos i estudiants	113
XI.—Test escrit per un grup de treballadors de Batignolles, de Nantes	115

EDITIONS CATALANES DE PARIS
18, rue Jobbé-Duval - PARIS

Imprimé en France - Achevé d'imprimer
le 30 Octobre 1972 sur les presse de l'Atelier
O.I.P.B., à Argenteuil (Val d'Oise)

Numero d'édition : 9-D.L : 4-1972

Col.leccio FETS I DOCUMENTS, 2